

အမှတ် (၁၅၂)၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က - ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ နှဝဇ္ဇ ၂၃၃၃၊ ဝဇ္ဇ နှဝဇ္ဇ ၂၃၃၃

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ်
	ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၇၀၀
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	ကျော်မင်းမောင် (၀၉၅၄၀၃၂၈၇)
ထုတ်ဝေသူ	သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဝင်းစိုင်းစိုင်း(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆
စာစစ်	တင်မိုးစိုင်း
စာအုပ်ချုပ်	ကိုတင်အေး(Perfect Binding ၀၉၅၁၈၀၄၈၁)
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ
	ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄
တန်ဖိုး	၅၀၀၀ ကျပ်

ထွန်းတောက်ထွန်း သင်္ချာ

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း ၊ ထွန်းတောက်ထွန်း သင်္ချာ

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၂

စာ ၂၇၁ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ ဝင်တီ

(၁) ခေတ္တ...နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

ခေတ္တ . . .

နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

ထွန်းတောက်ထွင့်

၊ သင်္ချာ ၊

ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် ၁၉၉၀ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်လောက် က မြန်မာအစိုးရပိုင်သတင်းစာနှစ်စောင်မှာ သူနည်းသူ့ဟန်နဲ့ ပလူပျံအောင် ခေတ်စားခဲ့ဖူးတဲ့ မွေးနေ့ဆုတောင်း၊ မင်္ဂလာဆုတောင်း၊ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည် ဆုတောင်းကြော်ငြာတွေ အများကြီးရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဥပမာ...

ကိုကိုနိုင်(ခေတ္တစင်ကာပူ)အတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်းလွှာ

ရန်ကုန်မြို့()ရက်ကွက်၊ ()လမ်း၊ အိမ်အမှတ်()နေ ကိုကိုနိုင် (ခေတ္တစင်ကာပူ)၏ ()နေ့တွင် ကျရောက်သော ၂၈ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့မှသည် နောင် အနှစ် ၁၂၀တိုင်အောင် ဖေဖေ+မေမေ၊ ကိုကို၊ မမ၊ အန်ကယ်+တီလေးတို့နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သောဘဝခရီးကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေ ကြောင်း...

ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးလိုက်ပါသည်။

ဖေဖေ+မေမေ	(ခေတ္တမလေးရှား)
ကိုကို	(ခေတ္တစင်ကာပူ)
မမ	(ခေတ္တမလေးရှား)
အန်ကယ်+တီလေး	(ခေတ္တထိုင်းနိုင်ငံ)

အဲဒီလိုမျိုး မြန်မာပြည်မှာ တစ်ယောက်မှ မနေတဲ့ ကြော်ငြာမျိုးတွေ၊ ဖတ်ရင်း နိုင်ငံခြားရူး ရူးခဲ့မိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းပြီးသွားကတည်းက စိတ်ကူးနဲ့ နိုင်ငံခြားထွက်၊ အလုပ်လုပ်ရင် ခေတ္တ ဘာညာဆိုပြီး သတင်းစာ ထဲ ကြော်ငြာထည့်နေမိတာ မကြာမကြာပါ။

ဒါပေမဲ့ တကယ့်အပြင်က လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ အမှန်တကယ် ကျွန်တော်ရောက်ရှိခဲ့ရတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတည်းက ဘဝဒုက္ခများစွာနဲ့။ ကျွန်တော် ပေးဆပ်ခဲ့ရတဲ့၊ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့၊ ရယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံများစွာဟာ တတ်နိုင်သူတွေလို “ခေတ္တဘာညာ” ဆိုပြီး သတင်းစာထဲမှာ တောင် ကြော်ငြာထည့်ချင်စိတ်တွေ ကုန်ခန်းတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

အဲဒီ အချိန်ကာလတွေတုန်းက ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံအတိုင်း၊ အမှန်ကိုအမှန်အတိုင်း၊ အရှိကိုအရှိအတိုင်း ကျွန်တော် အင်မတန်ထည့်ချင်တဲ့ သတင်းစာကြော်ငြာထည့်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်...

“ကိုဝင်းထွဋ်(ခေတ္တ ကြေကွဲခြင်းနိုင်ငံ၊ နာကျင်ခြင်းမြို့တော်)” လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်မှ သဘာဝကျမယ် ထင်ပါတယ်။

ဦးဝင်းထွဋ်(ခေတ္တမြန်မာပြည်)

၂၀၁၉

ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့
မှတ်တမ်း

(၁)

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၆ ရက်မှ ၂၇ ရက်နေ့အထိ

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှတဲ့ မော်လမြိုင်မြို့နယ်ထဲက သီရိမင်္ဂလာရပ်ကွက်ကလေးရဲ့ ညတစ်ညဟာ “ခရမ်းချဉ်သီးအရောင်”လမ်းမီးတွေရဲ့အောက်မှာ မှုန်ဝါးငြိမ်သက်နေခဲ့ပါတယ်။ ကောင်းကင်ယံက ဆန်းသစ်လခြမ်းကလေးရဲ့ အလင်းရောင်ဟာလည်း လမ်းမီးတွေနဲ့အပြိုင် သူမသာကိုယ်မသာ မှုန်ဝါးခြင်းယှဉ်ပြိုင်နေကြသလိုပါပဲ။

မုပွန်ဘူတာလောက်ဆီက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ရထားတွဲချိတ်၊ တွဲပြောင်းသံ၊ ဥဩဆွဲသံတချို့ကလွဲပြီး တခြားအသံဗလံ မရှိသလောက်ရှားပါးနေသလို ကတ္တရာလမ်းမကြီးအတိုင်း တစ်စီးတလေ ဖြတ်မောင်းသွားတဲ့ မြင်းလှည်းဆီက မြင်းခွာသံ “တခွပ်ခွပ်” နဲ့ ချူသံ “တချွင်ချွင်”ကတော့ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ရပ်ရင်း အမှောင်ထဲကို ငေးကြည့်နေမိတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ပျင်းရိပြီးငွေ့စိတ်သာ ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။ ဝါးကပ်ခြံစည်းရိုးပတ်ပတ်လည်မှာ ပုဏ္ဏားရိုက်ပင်တွေ ပြတ်သိပ်နေအောင် စိုက်ထားပြီး ပေးလေးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်မြေကွက်ပေါ်မှာ တည်ဆောက်ထားတဲ့၊ ပျဉ်ကာ၊ ပျဉ်ခင်း၊ ဓနိမိုးအိမ်ကလေးပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသားညိုညို၊ ခပ်ပိန်ပိန် ကျွန်တော်ကတော့ ညကိုးနာရီအချိန်

လောက်မှာတောင် လူသွားလူလာပြတ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲက လမ်းသွယ်ကလေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိတာ ပါပဲ။ တကယ်တော့ ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ဆရာစံရပ်ကွက်ထဲက အစ်ကိုကြီးရဲ့ အိမ်မှာ တစ်နှစ်ကျော်နီးနီး နေသားကျခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမူအကျင့်တချို့က မြို့ရည်မြို့သွေးဝင်ခဲ့ပြီမို့ လေးနှစ်ကျော်နေထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခု စောစောစီးစီး ငြိမ်သက်နေတာကို အလိုမကျဖြစ် ရင်း မီးရောင်စုံ ထိန်ထိန်လင်းပြီး တော်ရုံနဲ့ မအိပ်ကြတဲ့ ရန်ကုန်ညတွေကို ပြန်သတိရနေတာတော့ သေချာပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မလေးရှားကို Show Job နဲ့ ထွက်ဖို့အတွက် မော်လမြိုင်မှာ ပုံစံ ၁၉ လာပြန်ယူရင်း ခဏတာ အလည်ရောက်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်တဲ့ အသက် ၅၀ကျော်အရွယ် မုဆိုးမ အမေနဲ့ အစ်မတို့လင်မယား မသိအောင် ခြံဝင်းထဲကနေ တိတ်တဆိတ် ထွက်၊ ခြံတံခါးကို အသာအယာပြန်စေရင်း တစ်လမ်းကျော်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့် ချစ်သူ ခိုင်လေးတို့အိမ်ဘက် လျှောက်လာခဲ့မိပါတယ်။ ဆောင်းဝင်စကာလမို့ စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်ကုန်ကြတာလား။ လမ်းမီးကလွဲပြီး မိတာတပ်ခွင့်မရ သေးတဲ့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်မို့လား မသိပါဘူး။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခွေးတစ်ကောင်၊ ကြောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ရတဲ့အဖြစ်ကို အံ့သြရင်း ခိုင်လေးတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်သွားတဲ့အခါမှာတော့ ဘုရားမီးပူဇော်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင် မီးအလင်းရောင်တချို့ကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အားတက်သွားခဲ့ ရပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာတော့ လှုပ်ရှားနေတဲ့ မီးရောင်၊ လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ ရဘဲ ခိုင်လေးရဲ့ ဘုရားရှိခိုးသံသဲ့သဲ့ကိုသာ ကြားနေရတာမျိုးပါ။

ဘာပဲပြောပြော ဘုရားစင်ဘေးက ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားသေး တာမို့ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသွားရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လမ်းပေါ်က ခဲခပ်သေးသေးတစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး ပြတင်းပေါက်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်မိ တာပါပဲ။

“ဒေါက်”

ခဲကျသံကြောင့် ဘုရားရှိခိုးတာရပ်သွားတဲ့ ခိုင်လေးဟာ စက္ကန့်နှစ် ဆယ်လောက်အကြာမှာပဲ ဘုရားပြန်ရှိခိုးနေတဲ့အတွက် နောက်ထပ် ခဲတစ်လုံး ထပ်ပေါက်လိုက်မိပါတယ်။

“ဒေါက်”

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

ဒီတစ်ခါ ခဲကျသံအဆုံးမှာတော့ ပြတင်းပေါက်က ထွက်ကြည့်တဲ့ ခိုင်လေးရဲ့ မပီပိုးတဝါး မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လက်ဟန် ခြေဟန်နဲ့ပဲ ခိုင်လေးကို အောက်ဆင်းလာဖို့ အချက်ပြလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ခိုင်လေးတစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်ရင်း ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ “ဂလောက်”ဆိုတဲ့ တံခါးဖွင့်သံနဲ့အတူ ခနောနီ ခနောနီ သစ်သားကြမ်းခင်းကို နင်းဖြတ်လာလို့ “ကျွီ”ခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ အသံနှစ်ခုဟာ တိတ်ဆိတ်တဲ့ ညမှာ တော့ ပိုမိုကျယ်လောင်နေသလားလို့ ထင်မှတ်မှားရတာပါပဲ။ အိမ်ရှေ့ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ခြေဖွဆင်းလာမှာ သေချာတဲ့ ခိုင်လေးတစ်ယောက် ခြံတံခါးဖွင့်ရင်း ကျွန်တော်ရပ်နေရာ လမ်းမပေါ်ရောက်လာခဲ့စဉ်မှာတော့ ခပ်တိုးတိုးလေသံနဲ့ပဲ...

“ဘာဖြစ်လို့ ခဲနဲ့ ပေါက်ရတာလဲ။ ကိုးနာရီခွဲမှ ဆင်းခဲ့မယ်လို့ သေချာမှာထားတဲ့ဥစ္စာ ခဏတော့စောင့်ပေါ့။ ဒီမှာ ဘုရားရှိခိုးနေတာ တစ် ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်လိုက်ရတယ်။ ခဲလုံးက အမေအိပ်နေတဲ့ ခြင်ထောင်ဘေး နား ကျသွားတာ ကိုကိုရဲ့ သိပြီလား”

“ဟင်”

“ခုမှ ဟင်မနေနဲ့။ အမေ မနိုးလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဒီညတော့ ခဏလောက်ပဲ တွေ့လို့ရမယ်ထင်တယ်ကိုကို။ ဆယ်နာရီခွဲလောက်ဆိုရင် အဖေ ဆိုက်ကားသိမ်းပြီး ပြန်လာတော့မှာ”

ထိတ်လန့်စိုးရွံ့နေပုံရတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလင်းဇာနည်ဇော်နဲ့ ခပ်ဆင် ဆင်၊ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာပေါက်ကို မပီပိုးတဝါး အလင်းရောင်အောက်မှာ သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူး မှုတွေ ပြည့်လျှံလာခဲ့ရပါတယ်။ ပြည့်ဆို တယ်လီဖုန်းဆက်၊ စာအဆက် အသွယ်ကလွဲပြီး ကျွန်တော်နဲ့ခိုင်လေး လူချင်းမတွေ့ဖြစ်ကြတာ တစ်နှစ် ကျော်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချိန်းတွေ့နေ ကျ ခြံစည်းရိုးမခတ်ထားတဲ့ မူလတန်းကျောင်းကလေးရှိရာ ရောက်သွားတဲ့ အခါမှာတော့ ကျောင်းရှေ့လှေကားထစ်မှာ ယှဉ်တွဲထိုင်ဖြစ်ကြပါတယ်။

“မလေးရှားထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလား ကိုကို”

“ဆိုပါတော့ကွာ၊ ဒီနေ့ ရခဲ့တဲ့ အခွန်ကင်းရှင်းကြောင်း ပုံစံ ၁၉ ကိစ္စက ပြီးသွားပြီဆိုတော့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာနဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်၊ Thaiဗီဇာယူ၊ D Formထုတ်၊ ပွဲစားကို လက်ကျန်ငွေတစ်သိန်း ထပ်ပေးလိုက်

ရုံပဲ ကျန်တော့တယ်။ မြန်မာပြည်ကနေ UBလေယာဉ်နဲ့ ထိုင်းကိုသွားမယ်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် မလေးယဲကို ဝင်ရမယ်။ ခရီးစဉ်အသေးစိတ်ကိုတော့ ကိုကိုလည်း သေချာမသိပါဘူး။ ပွဲစားက အစ်ကိုကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ။ ဟိုမှာ အလုပ်ရတဲ့အထိ တာဝန်ယူထားတယ်ပြောတာပဲ။ အပြီးအငြိမ်းနှစ် သိန်းတော့ကုန်မယ် ခိုင်လေး”

“မြန်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

“မြန်ရတော့မှာပေါ့ကွာ။ ရန်ကုန်ရောက်တာပဲ တစ်နှစ်ကျော်နေပြီ ဥစ္စာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုပြန်လာတဲ့အထိ သစ္စာရှိရှိနဲ့ စောင့်ပါလို့ မှာချင် တယ်ကွာ။ Pass Port သက်တမ်းက သုံးနှစ်ဆိုတော့ အနည်းဆုံးနှစ်နှစ်ခွဲ လောက် နေရမယ်ထင်တာပဲ။ Pass Port က ဖူလိုင်လကတည်းက ရထားပြီး သားဆိုတော့ သက်တမ်းလေးလတိတိ ကုန်သွားပြီ ခိုင်လေးရဲ့။ ဟိုမှာ အဆင်ပြေပြီဆိုတာနဲ့ မော်လမြိုင်လိပ်စာအတိုင်း ကိုကို စာထည့်လိုက်မယ်။ ခိုင်လေးလည်း ကိုကို့ဆီ စာမကြာမကြာ ပြန်ရေးပါ။ ကိုကို့ဘဝရှေ့ရေးနဲ့ ခိုင်လေးနဲ့ကိုကို ဘဝတစ်သက်တာ အတူနေရဖို့အရေးအတွက်သာ သွားရမှာ ပါကွာ။ ကိုကို ခိုင်လေးကို စိတ်မချတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဘာစိတ်မချစရာရှိလဲ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုသာ ဟိုရောက်ရင် ခိုင်လေး ကို မေ့သွားမှာပါ။ ဟိုမှာက ခိုင်လေးတို့ဆီမှာထက် အစစအရာရာ အဆင့်မြင့် တိုးတက်ပြီးသား မဟုတ်လား။ ကိုကို့ကိုသာ ခိုင်လေးဘက်က စိတ်မချရမှာပါ နော်။ ဩော်... ကိုကို့ကို ပြောရဦးမယ်။ ဟိုရောက်တာနဲ့ ကိုကိုစာထည့်မယ် ဆိုရင် မော်လမြိုင်လိပ်စာနဲ့ မထည့်နဲ့။ ရန်ကုန်လိပ်စာနဲ့ပဲ ထည့်တော့”

“ဘယ်လို”

ခိုင်လေးနှုတ်က ထွက်ပေါ်လာတဲ့ မထင်မှတ်တဲ့စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော် အံ့သြသွားခဲ့ရတာ အမှန်ပါပဲ။

“ဟုတ်တယ် ကိုကို။ အဖေ့ရဲ့ညီက ရန်ကုန် ၂၉ လမ်းထဲမှာ အဆင်ပြေနေတယ်။ သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ခိုင်လေးကို လှမ်းခေါ်ထားတယ် ကိုကို။ အဲဒါကြောင့် ခိုင်လေးတို့မိသားစု ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဒီတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း ရန်ကုန်သွားစရာကိစ္စတွေရှိနေတယ်။ ဦးလေးအိမ်မှာပဲနေပြီး ၂၉ လမ်းထဲက သူ့ရွှေဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ရမယ့်သဘောပဲကိုကို”

ခိုင်လေးရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် စိုးရိမ်သွားခဲ့ရတာအမှန်ပါပဲ။ စိုးရိမ်ဆို ခိုင်လေးရဲ့အဖေဘက်က ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေဟာ ရန်ကုန်မြို့

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

မှာ အဆင်ပြေပြေ နေထိုင်နိုင်ကြတဲ့ တရုတ်သွေးပါသူတွေဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ခိုင်လေးရဲ့အဖေ မူးရူးဆိုးသွမ်းနေတာများလို့ ဆွေခန်းမျိုးခန်းဖြတ်ထားတဲ့ အကြောင်း၊ စိတ်ပြေစပြုလာတဲ့ ခိုင်လေးရဲ့ ဦးလေး မော်လမြိုင်လာလည်တဲ့ အခါမှာတော့ ရုပ်ရည်၊ အချိုးအစား၊ ပညာရေး အပြစ်ပြောစရာသိပ်မရှိတဲ့ ခိုင်လေးကို ရန်ကုန်က ပိုက်ဆံရှိ အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားချင်နေတဲ့ အကြောင်း ခိုင်လေးပြောပြဖူးလို့ ကျွန်တော်သိထားပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်ငံခြားထွက်ခါနီး မြွေခြောက်ကိုက်သလိုဖြစ်သွားရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခိုင်လေးကို မော်လမြိုင်မှာပဲ ဆက်နေစေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ရန်ကုန်သွားနေမယ့် ကိစ္စ တားဆီးကန့်ကွက်မိတဲ့အခါမှာတော့...

“အတွေးမခေါင်စမ်းပါနဲ့ ကိုကိုရယ်။ ဦးလေးဘက်က ယောက်ျား ပေးစားတိုင်း ခိုင်လေးဘက်က လက်ခံဦးမှကိုး။ ကိုကိုကလွဲပြီး ခိုင်လေး ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ပါဘူးကိုကိုရယ်။ ဒါကိုတော့ယုံပါ။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်လေး တို့မိသားစုရဲ့ လက်ရှိဘဝအခြေအနေက ကိုကိုသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ စားစရိတ်နဲ့ အိမ်ငှားလခက ခိုင်လေးကိုယ်တိုင် ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေကို ကျူရှင်ပြု၊ အထည်လေးရောင်းပြီး ရှာဖွေနေတာတောင် အလျဉ်မီတာမှမဟုတ်တာ။ ဒီကြားထဲ အမေ့မျက်စိက သိပ်မကောင်းတော့ လမ်းထိပ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းနေတဲ့အလုပ်တောင် ရပ်ပစ်ရမယ့်အခြေအနေ ဆိုက်နေပြီကိုကို။ အဲဒါကြောင့် ဦးလေးဆီမှာ အလုပ်သွားလုပ်မှ အဆင်ပြေတော့မှာပါကိုကို။ ကိုကိုနဲ့ ဆက်သွယ်ရလွယ်ကူအောင်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလည်း ပါပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခိုင်လေးကို ရန်ကုန်လိုက်ပို့ပေးမယ့် အမေ့သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်နဲ့အတူ မနက်ဖြန်စောစော ကြိုတင်ရထား လက်မှတ်သွားဝယ်ဖြစ်ကြမယ်ကိုကို။ ကိုကိုကော ရန်ကုန် ဘယ်နေ့ပြန်မှာလဲ။ သန်ဘက်ခါပြန်မယ်ဆိုရင်တော့ ခိုင်လေးတို့နဲ့အတူ လက်မှတ်လိုက်ဝယ်ပါလားကိုကို”

“မသိဘူးကွာ၊ မဝယ်ဘူးကွာ။ ဘာမှလာပြောမနေနဲ့။ ခိုင်လေးလည်း ရန်ကုန်မှာ လုံးဝ သွားမနေရဘူး။ ရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့ ခိုင်လေးကို ခိုင်လေးရဲ့ဦးလေးက ယောက်ျားပေးစားမယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိနေတယ်။ လုံးဝ မသွားရဘူးကွာ၊ ဒါပဲ”

“ကလေးမဆန်စမ်းပါနဲ့ကိုကိုရယ်၊ ခိုင်လေးတို့မိသားစုဘဝ အဆင်ပြေဖို့အတွက် လောလောဆယ် ဒီနည်းလမ်းပဲရှိတာလေ”

“တော်ပြီကွာ၊ အဲဒီကိစ္စ ထပ်မပြောနဲ့တော့။ မကြားချင်ဘူး”

ချစ်ဇောတွေ မွန်တူပြီး ခိုင်လေးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခိုင်လေးရဲ့ မိသားစုဘဝအခြေအနေကို ထည့်တွက်မနေအားသေးဘဲ တွေ့ခွင့်ရတဲ့ ခဏတာအချိန်ကလေးမှာတောင် ရန်ကုန်မသွားဖို့ ဖိအားပေးခဲ့မိတာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်လေးကို စိတ်မချလို့ မနက်လေးနာရီထိုး ထပြီး မော်လမြိုင်ဘက်ကမ်း လက်မှတ်ရုံရှိရာ လိုက်သွားကြည့်တဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ခိုင်လေးကို နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၆ နာရီထွက်မယ့် ရထားလက်မှတ်အရောင်းဌာနရှေ့မှာ တန်းစီလျက်သား တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်ထွက်နေတဲ့ မျက်နှာပေါက်နဲ့ ခိုင်လေးကို ဖူးစိုက်ကြည့်မိတဲ့အခါမှာတော့ မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ပဲ ခိုင်လေးဘက်က ပြန်ပြီးပြပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မပိုင်ဆိုင်ရခင်ကတည်းက ခိုင်လေးအပေါ် နိုင်စားလေ့ရှိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ချစ်သူကို ရွဲချင်စိတ်ပေါက်လာတာကြောင့် တန်းစီသူသိပ်မရှိတဲ့ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ရှစ်နာရီခွဲထွက်မယ့် စာပို့ရထားလက်မှတ်အရောင်းကောင်တာရှေ့မှာ တန်းစီလိုက်ရင်း တစ်ဖက်လူတန်းရှည်ကြီးနောက်က ခိုင်လေးကို ဘုကြည့်ကြည့်နေမိတာပါပဲ။ နံနက် ၆ နာရီလက်မှတ် စ,ရောင်းစဉ်မှာတော့ မနက်လေးနာရီလောက်ကတည်းက ဒုက္ခခံပြီး တန်းစီရတဲ့ ခိုင်လေး အပါအဝင် လူအတော်များများ လက်မှတ်မရကြပါဘူး။ ခရီးသည်အယောက် ၅၀ လောက်ကို လက်မှတ်ရောင်းပေးအပြီးမှာပဲ “အမြန်ရထားလက်မှတ်ကုန်ပြီ”ဆိုလာတာကြောင့် လူတန်းရှည်ကြီးထဲက အသံမျိုးစုံထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ပိုမိုမဲ့မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်အနားရောက်လာတဲ့ ခိုင်လေးကတော့...

“လက်မှတ်ကုန်သွားပြီတဲ့”

“ကောင်းတယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလောက်တားနေတဲ့ကြားက ဇွတ်လုပ်တာ ခံပေါ့။ ကိုကိုစကားနားမထင်လို့ အဲဒီလိုဖြစ်တယ်မှတ်။ ရန်ကုန်မသွားပါနဲ့ ခိုင်လေးရာ...နော်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မျက်ရည်ဝဲသွားတဲ့ ခိုင်လေးဟာ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်ရင်းကပဲ...။

“ဪ...ကိုကိုရယ်၊ ဒီမနက်မရလည်း နောက်တစ်နေ့မနက်

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

လာထပ်ဝယ်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ ခိုင်လေး ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်မှ ဖြစ်တော့မှာမို့ပါကိုကိုရယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ညကပြောတော့ ကိုကို ရန်ကုန် မပြန်သေးဘူးဆို။ ခု ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီရောက်လာတာလဲ”

“ကိုကိုလည်း ရန်ကုန်ပြန်ချင်စိတ်ပေါက်လာလို့ပေါ့။ ဒီရထားက တော့ လက်မှတ်ကုန်စရာအကြောင်းမရှိဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ စာပို့ရထားဆို တော့”

“ဟင်... အဲဒါတောင် ခိုင်လေးတို့နဲ့အတူ လာတန်းမစီဘူး”

“တန်းစီရင်ကော ရမှာမို့လို့လား၊ ခုတောင် ကုန်ပြီဆို”

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘောက်ဆတ်ဆတ်စကားကြောင့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ အရောင်လက်သွားတဲ့ ခိုင်လေးဟာ အဖော်အမျိုးသမီးကြီးအနား ရောက် သွားခဲ့ပြီ။ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှင်းပြပြောပြရင်းကပဲ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးနဲ့အတူ ကျွန်တော့်အနား ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာတော့...

“ဒေါ်ရီ၊ ဒါ... သမီးသူငယ်ချင်း ကိုဝင်းထွဋ်ဆိုတာလေ။ အမြန် ရထားလက်မှတ်မရရင် ဒီစာပို့ရထားလက်မှတ်ဝယ်မယ်ဆိုပြီး ကြိုတင်နေရာ ဦးထားပေးလို့ တော်သေးတယ်ပြောရမယ်။ လာ... ဒေါ်ရီ သမီးတို့ တန်းစီ ရအောင်”

ခိုင်လေးရဲ့ လတ်တလောဉာဏ်ပြေးပုံကိုတော့ ကျွန်တော်သဘော ကျသွားပေမဲ့ မျက်နှာပေါက်ကိုတော့ တင်းထားဆဲပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လူဆယ်ယောက်လောက်ပဲရှိသလို အမြန်ရထားလက်မှတ်မရလို့ ဒီရထား ဘက် ကူးလာတဲ့ လူတန်းကြီးကလည်း ရှည်လာပြီဆိုတော့ ခိုင်လေးတို့ နှစ်ယောက် အသာဝင်သာအောင် နေရာပေးလိုက်စဉ်မှာပဲ ကျွန်တော့်နောက် ဘက် လူတန်းစီက ပွစိပွစိအသံတွေ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...

“ဘာမှ ပွစိပွစိလုပ်မနေကြနဲ့။ ဒါ ကျွန်မတူ။ အမြန်ရထားလက်မှတ် မရရင် အဆင်ပြေအောင်ဆိုပြီး လိုရမည်ရ တန်းစီခိုင်းထားတာ။ အမြန်ရထား လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ ဟာတွေကလည်း အစောင့် ၅၀ လောက် ရောင်းပြီးတာ နဲ့ ကုန်ပြီတဲ့။ ရထားတစ်စီးလုံး သင်းတို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေ တစ်ရက် တည်း ခရီးထွက်ချင်လို့ တမင်ချန်ထားတာပဲဖြစ်ရမယ်။ ဟွန့်...ကာလနာ တွေ။ မသိရင်ခက်မယ်။ သိပ်မပြောချင်ဘူး”

အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် ပိန်ပိန်၊ မည်းမည်း၊ မျက်နှာရှစ် ခေါက်ချိုးနဲ့ ဒေါ်ရီရဲ့ ခပ်စွာစွာ စကားသံကြောင့် နောက်ကလူတွေလည်း

ဘာမှထပ်မပြောကြတော့ပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ခိုင်လေးရဲ့ ပတ်သက်မှုကို ဒေါ်ရီတစ်ယောက် သိမနေဘူးလို့ ထင်မိတာပါပဲ။ ရထား လက်မှတ်ဝယ်ပြီးသွားတဲ့အခါမှာတော့ “ရည်းစားဖြစ်နေတာ သိသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ မနက်ဖြန် ရထားပေါ်ကျမှ ဆုံမယ်” ဆိုတဲ့ ခပ်တိုးတိုး စကားသံ၊ မချိုမချင်မျက်နှာပေါက်နဲ့ ဒေါ်ရီနောက် လိုက်သွားတဲ့ ခိုင်လေးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်တစ်ယောက် ဒေါသထွက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။ တကယ်ဆို မော်လမြိုင်မှာ နောက်ထပ်နှစ်ရက်လောက် ထပ်နေခွင့် ကျွန်တော့်မှာရှိပါတယ်။ ခုဟာက ခိုင်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး လတ်တလော ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော်ပါ ရောယောင်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ချင်လာတဲ့ အဖြစ်ကို စိတ်ပျက်မိတာအမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော်စိတ်ကူးထားတာက မော်လမြိုင်မှာ နေခွင့်ရတုန်း ခိုင်လေးနဲ့အတူ မော်လမြိုင်တောင်ပေါ်တန်းက ဘုရားတွေ လျှောက်ဖူးမယ်။ တောင်ပိုင်း၊ ကျိုက်မရော၊ ကျိုက္ခမီ၊ စက်စဲဘက် သွားမယ် ဆိုပြီး ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် အကွက်ချခဲ့တာမျိုးပါ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘယ်လိုမှ ကြည်နူးစရာမကောင်းနိုင်တဲ့၊ လူကျပ်လွန်းလှတဲ့၊ မော်လမြိုင်-ရန်ကုန်သွား စာပို့ရထားတစ်စီးပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ဘယ်လို ထိုင်ကြပြီး ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ဘာစကားတွေ ပြောကြမလဲဆိုတာ ကြိုတင် စိတ်မောရင်းနဲ့ တစ်နေ့ကုန် မြို့ထဲအနံ့လျှောက်သွားနေမိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ညနေ ငါးနာရီ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ရင်ဘတ်စည်တီး အံ့ဩ တကြီးပုံစံနဲ့ စောင့်ကြိုနေတဲ့ အမေ့ကို တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ။

“ဘုရားရေ...၊ အငယ်လေး၊ မနက်အစောကြီးကတည်းက ထွက် သွားလိုက်တာ ခုမှ အိမ်ပြန်လာရသလား။ ဒီနေ့ ကော့ရပ်ရွာက အမျိုးတွေ လာလည်ကြမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ဘယ်တွေများလျှောက်သွားနေတာလဲ အငယ်လေးရယ်။ ရွာက အမျိုးတွေက သားပြန်လာနိုးနိုးနဲ့ စောင့်နေကြသေး တာ။ စောစောကမှ ပြန်သွားကြတယ်”

“ကျွန်တော် ရထားလက်မှတ်သွားဝယ်ပြီး မြို့ထဲက သူငယ်ချင်းဆီ လျှောက်လည်နေတာအမေ။ ရွာက အမျိုးတွေ ဒီနေ့လာလည်မယ်ဆိုတာ သားမေ့သွားလို့ပါအမေရဲ့... အဟဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အံ့ဩသွားတဲ့ အမေဟာ မျက်မှောင်တစ် ချက်ကြုတ်လိုက်ရင်းကပဲ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးသလိုဖြစ်သွားခဲ့ပြီး...

“မိခိုင်တို့လည်း ရန်ကုန်သွားမလို့ ဒီနေ့မနက်ပဲ ကြိုတင်လက်မှတ်

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

သွားဝယ်ကြတယ်တဲ့။ လက်မှတ်ရုံမှာ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား။ သားနဲ့အတူတူပဲလား”

“တွေ့ပါတယ် အမေ။ ရထားတစ်စီးတည်း အတူတူသွားကြမှာ”

“ဪ...”

ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖြေစကားကြောင့် “ဪ”တစ်လုံးတည်းနဲ့ စကားသံတိတ်သွားတဲ့ အမေဟာ မျက်နှာမကောင်းလှပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လွန်း၊ အလိုလိုက်လွန်းတဲ့ မိခင်ပီပီ ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ မနက်ကတည်းက လျှော်ဖွပ်၊ မီးပူတိုက်ပေးထားဟန်ရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေနဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတချို့ကို လိုက်လံစုပေါင်းပေးရင်း ခရီးဆောင်အိတ်ပြင်ပေးပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ် တစ်နေ့လုံး အလိုမကျဖြစ်ခဲ့ရသူ ကျွန်တော်ကတော့ ချွေးစော်နံနံနဲ့ပဲ အမေအနား ထိုင်ချလိုက်ရင်း အမေကို ဖက်ယမ်းနမ်းရှုပ်လိုက်မိပါတယ်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ အငယ်လေးရယ်၊ ချွေးစော်တန်နံနံနဲ့ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်။ ကဲ... အခု သားလုပ်စရာရှိတဲ့ ရုံးကိစ္စတွေ ပြီးသွားပြီတဲ့လား”

“ပုံစံ ၁၉ က တစ်ရက်တည်းနဲ့ အပြီးရခဲ့တာပါ။ အမေရယ်။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပေးကမ်းလိုက်ရတာပေါ့။ ရုံးကိစ္စတွေက သားပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်ရက်မှာတင် ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ အမေရဲ့”

“လာရင်းကိစ္စပြီးပြတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တာတွေကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ်လုပ်ပြီး ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းသာ သွားပါ သား။ သူများသားသမီးကို ခိုးယူပေါင်းသင်းပြီး တိုးလိုးတန်းလန်းကြီးထားခဲ့ဖို့လည်း မစဉ်းစားနဲ့။ လောလောဆယ်တော့ သင့်တော်တာတွေပဲလုပ်ပါ အငယ်လေးရယ်။ သားအစ်ကိုကြီး စိတ်ဆိုးနေပါဦးမယ်”

အမေရဲ့ စိုးရိမ်စကားတွေကို အလိုလို သဘောပေါက်ရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အိုးမလုံ အုံပွင့် ပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ။ အမေ စိတ်ရှင်းအောင် ရှင်းပြရပါတယ်။

“မိခိုင်က သူ့ဦးလေးဆီမှာ အလုပ်လုပ်ချင်လို့ ရန်ကုန်သွားတာပါ အမေရယ်။ ကျွန်တော်ခိုးပြေးရာ လိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ သူ့အမေရဲ့ သူငယ်ချင်း အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်လည်း အဖော်ပါပါတယ် အမေရဲ့”

“ဟောဒီ ရပ်ကွက်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်

တယ်။ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ အမေအကုန်သိတယ် အငယ်လေး။ ရည်ရွယ်ချက်မပြည့်သေးဘဲ အကုန်လုံး မျက်နှာပျက်ရမယ့်ကိစ္စတွေ မလုပ်မိစေဖို့ အမေ သတိပေးတာပါ။ လိမ္မာပါ အငယ်လေးရေ...”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ”

ရန်ကုန်မြို့က မင်္ဂလာဈေးမှာ ဆေးဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ မိသားစု။ မြဝတီ၊ မဲဆောက်ဘက်ကနေပြီး မင်္ဂလာဈေးကို ထိုင်းဆေးဝါးတွေ သယ်ယူ၊ ကုန်ကူးပေးနေတဲ့ လူပျိုအစ်ကိုငယ်။ အမြောက်တပ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲ လူပျိုကြီးအစ်ကိုလတ်နဲ့ မော်လမြိုင်မှာ အမေနဲ့အတူ နေထိုင်ရင်း စီးပွားရှာနေကြတဲ့ အစ်မလင်မယား မိသားစု။ အဲဒီလူတွေ အားလုံးထဲမှာ အငယ်ဆုံးသားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုသာ အချစ်ဆုံး၊ အလိုလိုက်ဆုံး၊ စိတ်အပူဆုံးဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ အမေဟာ ကျောင်းပြီးကတည်းက ရပ်ကွက်ထဲမှာ လတ်လျားလတ်လျားလုပ်၊ ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ၊ အချိန်တန်အိမ်ပြန်၊ လက်ထိုးစား လုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ရှေ့ရေးကို တွေးပူပြီး အစ်ကိုကြီး နေထိုင်ရာ ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်းမြို့နယ်ထဲက ဆရာစံရပ်ကွက်ဆီ ပို့လွှတ်ခဲ့တာမျိုးပါ။ မလာချင်လာချင်ပုံစံနဲ့ ရန်ကုန်ရောက်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဘွဲ့ရ၊ အလုပ်လက်မဲ့ဘဝနဲ့ပဲ မင်္ဂလာဈေးထဲက အစ်ကိုကြီးဆေးဆိုင်မှာ ဝိုင်းကူပေးရပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့ကိစ္စတွေ ခေတ်စားလာစဉ်မှာပဲ သူ့ဆေးဆိုင်မှာ အပိုးသိပ်မကျိုး၊ အချိုးသိပ်မပြေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မလေးရှားလွှတ်ဖို့ အစ်ကိုကြီးဘက်က စီစဉ်ပေးခဲ့တာမျိုးပါ။

ဘာပဲပြောပြော မုဆိုးမဘဝနဲ့ တစ်ကွဲတပြားစီ ဖြစ်နေကြတဲ့ သားသမီးတွေရှိရာ တစ်လှည့်စီနေရင်း ဟိုသားအတွက်လည်းပူ၊ ဒီသမီးအတွက်လည်းပူနေရတဲ့ အမေဟာ ကျွန်တော်တစ်ယောက် မလေးရှားထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ့်ကိစ္စကို မနှစ်မြို့ခဲ့ပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့စီစဉ်မှုကို မလွန်ဆန်ရဲခဲ့တာတော့ သေချာပါတယ်။

(၂)

မော်လမြိုင်ဆိပ်ကမ်း အမှတ် ၄ တံတားမှာ ဆိုက်ကပ်ထားတဲ့ မော်လမြိုင်- မုတ္တမကူး ဇက်ရေယာဉ်ကြီးပေါ်ကို ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးနဲ့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိသွားခဲ့စဉ်မှာတော့ ခိုင်လေးနဲ့ ဒေါ်ရီတို့ ရောက်နှင့်နေခဲ့ပါပြီ။ ပါတိတ်ဝမ်းဆက် မရန်းနုရောင်ဝတ်ထားပြီး ကျောလယ်လောက်ရှိတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို ဖဲကြိုးခရမ်းရောင်နဲ့ ခပ်မြင့်မြင့်စည်းထားတဲ့ ခိုင်လေးရဲ့ ခပ်လှလှမျက်နှာနဲ့ ကိုယ်ဟန်ကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကြည်နူးလန်းဆန်းစေတာ သေချာသလို၊ “ခိုင်လေး ရန်ကုန်ရောက်သွားခဲ့ရင်”ဆိုတဲ့ အတွေးဆိုးဟာလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကသိကအောက်ဖြစ်စေတာ သေချာသလောက်ပါပဲ။ မနေ့ကထက်စာရင် နည်းနည်းပါးပါး မျက်မှန်းတန်းမိပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ခိုင်လေးရဲ့ ပတ်သက်မှုကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ်ဖြစ်နေပုံရတဲ့ ဒေါ်ရီကပဲ ကျွန်တော့် ကို လှမ်းခေါ်ပါတယ်။

“ဒီမှာ လာထိုင် ဟဲ့ကောင်လေး”

“ရပါတယ် အဒေါ်”

“အို... လာထိုင်ပါဆို။ ခပ်စောစောရောက်လို့ မင်းအတွက်ပါ နေရာယူပေးထားတာ။ သင်္ဘောထွက်ခါနီးကျရင် လူတွေ များလာတော့မှာ”

ဘာပဲပြောပြော သံခုံတန်းရှည်တစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဒေါ်ရီအနား ကျွန်တော်ထိုင်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ခိုင်လေးကပဲ စတင်မိတ်ဆက်ပေးပါ

တယ်။ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာတဲ့ လေပြည်ကြောင့် မြစ်ပြင်မှာ လှိုင်းအိ
ကလေးတွေ ထ၊နေသလို ဂျင်းဘောင်းဘီစကိုင်ဘလူး၊ တီရှပ်အဖြူနဲ့
သန့်ပြန့် စမတ်ကျနေတဲ့ ကျွန်တော့်ပုံစံကတော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေမှာ
မလွဲပါဘူး။

“ကိုကို... ဒါ အမေ့သူငယ်ချင်း ဒေါ်ရီတဲ့။ ဒေါ်ရီက သူ့သားရှိတဲ့
ရန်ကုန်ကို အလည်သွားမှာဆိုတော့ လူကြုံရှိတယ်ဆိုပြီး ကပ်လိုက်လာတာ
လေ။ ရန်ကုန်တူတာကြီးရောက်တာနဲ့ ဒေါ်ရီသားနေတဲ့ တာမွေဘက်မှာပဲ
ခိုင်လေး သွားအိပ်လိုက်မယ်လေ။ မနက်မိုးလင်းမှ ၂၉ လမ်းက ဦးလေးဆိုင်
ကို ဒေါ်ရီက လိုက်ပို့ပေးမယ်တဲ့။ ကဲ... ဒေါ်ရီ ဒါ သမီးပြောပြဖူးတဲ့
သမီးရဲ့ ဟိုသင်း... ဟင်း...ဟင်း... ကိုဝင်းထွဋ်လေ”

“သိပါတယ်၊ ဒေါ်လှကြည်သားပဲ။ မသိရှိပါ့မလား”

ဒေါ်ရီစကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အံ့သြသွားခဲ့ပြီး...

“ဟင်... အဒေါ်က ကျွန်တော့်ကို သိနေတယ်။ အမေ့ကိုလည်း
သိတယ်ပေါ့”

“သိတာပေါ့ဟယ်။ ဒေါ်လှကြည်ရယ်၊ ငါရယ်၊ မိခိုင်အမေ လုံးတုံး
ရယ်က ဟိုးမှောင်ခိုတွေ ခေတ်ကောင်းစဉ်ကာလက မော်လမြိုင်၊ ကျုံဒိုး
မှောင်ခိုကုန်ကူးခဲ့ကြတဲ့ ဘော်ဒါတွေဟဲ့။ နင့်အမေနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး အဆက်
အသွယ်ပြတ်သွားလို့သာ မတွေ့ဖြစ်ကြတော့တာ”

“ဟောဗျာ”

“မဗျာနဲ့ ကောင်လေး၊ လုံးတုံးက မိခိုင်ကို ငါ့လက်ထဲ သေချာအပ်
လိုက်တာနော်။ ရထားပေါ်မှာ ယီးတီးယားတားလုပ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့။ ရိုးရိုး
သားသားပုံစံနဲ့ပဲ ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့။ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

ဒေါ်ရီစကားကြောင့် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနဲ့ အသာအုပ်ရင်း ခိုးရယ်
လိုက်တဲ့ ခိုင်လေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ပြုံးမိသွားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တရွေ့
ရွေ့ ထွက်ခွာလာတဲ့ ဇော်ရေယာဉ်ကြီးရဲ့ သံလက်တန်းတွေအနားမှာ အတူတူ
ရပ်ကြရင်း၊ ဇော်ရေယာဉ်နဲ့အတူ ဝဲပျံလိုက်ပါလာတဲ့ စင်ရော်ငှက်တွေကို
အစာကျွေးရင်း၊ တရွေ့ရွေ့ ဝေးကွာလာတဲ့ မော်လမြိုင်မြို့ကြီးနဲ့ ဦးဇိနတ်၊
ဦးခန္တီ၊ ကျိုက်သာလန်တောင်ပေါ်တန်းက စေတီတွေကို လွမ်းမောစိတ်နဲ့
ငေးကြည့်ကြရင်း၊ ဒေါ်ရီရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို မကြာမကြာ လွမ်း
ကြည့်နေရတဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ မုတ္တမဘက်ကမ်းကို သဘော

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

ဆိုက်ကပ်ပြီး ရထားပေါ် နေရာယူကြတဲ့အခါမှာတော့ စတင် လွဲမှားစရာကိစ္စ တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာပါပဲ။ ဖြစ်ဆို ခိုင်လေးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခုံနံပါတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ခုံနံပါတ်က ရထားတွဲရိုးရိုးတန်းတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကျောချင်း ကပ်လျက်ဖြစ်နေခဲ့တာမျိုးပါ။

ပိုပြီး ကံဆိုးစေတာက ခိုင်လေးတို့ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ စုံတွဲဟာ ငယ်ရွယ်သူလင်မယားနှစ်ယောက်ဖြစ်နေသလို ကျွန်တော့်ရှေ့က လူနှစ် ယောက်ဟာလည်း သတ်သတ်စီဖြစ်နေတာမို့ ခုံပြောင်းခိုင်းဖို့ကိစ္စ မဖြစ်နိုင် တော့ပါဘူး။ ပိုဆိုးသွားတာက ဒေါ်ရီကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး နေရာပြောင်း ထိုင် ခိုင်းရအောင်ကလည်း ကျွန်တော့်ဘေးနားက လူကြီးက အသက် ၆၀ ကျော် အရွယ် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးထူလဗျစ်နဲ့ အရက်သမား တစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့တာမျိုးပါ။ ကျွန်တော့်ဘေးခုံက ခရီးသည်ဟာ အမျိုး သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ပါစေဦး ကျွန်တော်နဲ့ခိုင်လေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်စေချင်တာကလွဲလို့ ခုံတစ်ခုံတည်းမှာ ပူးပူးကပ်ကပ် ရှိမနေစေချင်တဲ့ ဒေါ်ရီရဲ့ သဘောထားအမှန်က ခိုင်လေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်ရှိပုံစံအတိုင်း ကျောချင်းကပ်လျက်ဖြစ်စေမှာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူနဲ့အတူ ခရီးရှည်ကြီး တစ်ခုကို တစ်ခါမှ မသွားဖူးတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ရှုပ်ထွေးမွန်းကျပ် နေတဲ့ ရထားတွဲပေါ်မှာ ကံကောင်းခြင်းရသ၊ ကြည့်နူးခြင်းရသ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်ပေါ်မလာခဲ့သလို စိတ်အလိုမကျခြင်းတွေနဲ့သာ ဖိစီးနေရတာ သေချာပါ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ တအိအိ၊ တလှုပ်လှုပ် ခုတ်မောင်းနေတဲ့ ရထားတွဲကြီးပေါ် မှာ ကျောခိုင်းထိုင်ကြရင်း၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် မသိမသာရောက်ရောက်လာ တဲ့ ခိုင်လေးရဲ့ လက်နောက်ပြန် အိထွေးထွေးကို ဒေါ်ရီမသိအောင် ဆုပ်ကိုင် မိရင်း၊ ဟိုဘက်ပြတင်းပေါက်၊ ဒီဘက်ပြတင်းပေါက် ခေါင်းပြုထွက်၊ စကား တွေပြော၊ လက်ချင်းတွဲဆုပ်ရင်း နီးနီးကလေးနဲ့ မောင်တစ်ရွာ မယ်တစ်မြို့ ဖြစ်နေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြည့်နူးစပြုလာခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ကံကောင်းတာတစ်ခုက ကျွန်တော် ကော၊ ခိုင်လေးပါ ပြတင်းပေါက်နားက ထိုင်ခုံတွေမှာ နေရာရကြလို့ပါ။ ပေါင်၊ သထုံ၊ ဘီလင်း အစရှိတဲ့ ဘူတာစဉ်ရပ်တိုင်း ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ အစားအစာတွေ ခိုင်လေးက ဝယ်ကျွေးလိုက်၊ ခိုင်လေးကြိုက်တတ်တဲ့ အစားအစာတွေကိုလည်း ကျွန်တော့်ဘက်က ပြန်ဝယ်ကျွေးလိုက်နဲ့ အလုပ်

ရှုပ်ကြရတာပါပဲ။ ရထားလမ်းကွေ့တွေ ရောက်တဲ့အခါတိုင်း ပစောက်ပုံလို ဖြစ်သွားလေ့ရှိတဲ့ ခေါင်းဖျား၊ အမြီးဖျား ပြန်မြင်နေရတဲ့ ရထားတွဲကြီးပေါ် မှာ နီးရာပြတင်းပေါက်က ခေါင်းကိုယ်စီ ထွက်၊ လက်ချင်းယှက်နေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူကို တခြားရထားတွဲ ပြတင်းပေါက်က ကြည့်နေကြတဲ့ လူငယ်တချို့တောင် ပြုံးစိစိ၊ လှောင်တောင်တောင်၊ အသံ သေးအသံကြောင်တွေနဲ့ ထောမနာပြုလာကြတာပါပဲ။ သူတို့အမြင်မှာတော့ ရထားပေါ်ရောက်မှ ငြိသွားကြတဲ့ အတွဲလို့ ထင်ကောင်းထင်နေမှာပါ။ ဘာပဲ ပြောပြော ရတဲ့ အနေအထားလေးမှာ အဖြစ်သည်းနေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဒေါ်ရီဘက်က မသိ၊ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ပေမဲ့ နေရာ တော့ ပြောင်းမပေးခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ နောက်ဘဝကျရင် ဒေါ်ရီ ဝဋ်လည်ပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့”လို့ပဲ ပြောဖြစ်ပါတယ်။ ပြောဆို ဒေါ်ရီက အိမ်ထောင်ကျလို့ မြေးတောင်ရနေခဲ့ပြီကိုး။

ကျိုက်ထိုဘူတာအရောက်မှာတော့ ရန်ကုန်ဘက်က လာတဲ့ ရထား နဲ့ ခရော်စင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စီးလာတဲ့ ရထား ဟာ တစ်ဖက်ရထားကို စောင့်ရင်း အချိန်လင့်သွားခဲ့တာ သေချာပါတယ်။ “ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင် ရန်ကုန်အဝင်နောက်ကျတော့မယ်”လို့ စီးနေကျ ခရီး သည်တွေဆီက အသံထွက်လာတာမို့ ခိုင်လေးတို့နှစ်ယောက်အတွက် နည်း နည်းပါးပါး စိတ်ပူမိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ လိပ်စာ သာရှိရင် ဘယ်အချိန်ရထားဆိုက်ဆိုက် လိုရာခရီးရောက်တယ်ဆိုတာ သိနေ တဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ စိုးရိမ်စိတ်ကို ဖယ်ထုတ်ပစ်မိတာပါပဲ။ ပဲခူးဘူတာကို ရထားဆိုက်တော့ ညရှစ်နာရီခွဲနေခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ပဲခူး-ရန်ကုန် ရထားလမ်းဘေးက မှောင်မှောင်မည်းမည်း ရှုခင်းတွေကို မကြည့်အားတော့ ဘဲ မီးအလင်းရောင်မရှိတဲ့ ရထားတွဲကြီးပေါ်က ခိုင်လေးရဲ့ လက်နောက်ပြန် ကလေးကို သေချာဆုပ်ကိုင်ရင်း၊ လက်လွတ်ပြီး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးထဲ ရထားဆိုက်တဲ့အခါမှပဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြတဲ့ ခရီးသည်တွေကြောင့် လန့်နိုးသွားရတာပါပဲ။ အချိန်ကတော့ ညဆယ်နာရီခွဲလောက်ပါ။

မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးထဲမှာတော့ ခရီးသည်ပေါင်းစုံ၊ အထမ်းသမားအမျိုးစုံ၊ တွန်းလှည်းသံတညံ့၊ လာကြိုကြ သူတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတာပါပဲ။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ခိုင်လေးရဲ့လက်ကို

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွဲထားရင်းကပဲ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ တိုးဝှေ့ကျပ်ညပ်နေတဲ့ လူတွေကြားထဲကပဲ ရထားလမ်းခုံးကျော်တံတားပေါ်ကို ရအောင် တိုးတက်ခဲ့မိပါတယ်။ ရထားဆိုက်တဲ့ ပလက်ဖောင်းက စင်္ကြန်အမှတ် ၃ မို့ ဘူတာကြီးရှေ့ဘက် ထွက်ပေါက်ရှိရာကို ခုံးကျော်တံတားကတစ်ဆင့် သွားနိုင်သလို သွင်၊ ဆုထူးပန် စသဖြင့် ရုပ်ရှင်ရုံတွေ တန်းစီရှိနေတဲ့ဘက်ကိုလည်း သွားလို့ရတာမျိုးပါ။ ပုရွက်ဆိတ်အုံ တုတ်နဲ့ ထိုးလိုက်သလို ရွစ်တက်နေတဲ့ လူတွေကြားထဲ ညပ်ပါသွားတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘူတာကြီးရှေ့ဘက် ပေါ်တီကို အောက်ရောက်မှပဲ သက်ပြင်းချရပါတယ်။ ဆွဲထားတဲ့လက် လွတ်သွားတဲ့ ခိုင်လေးကတော့ ကျွန်တော့်တင်ပါးက ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်ထိုး ထည့်ရင်း လိုက်ပါခဲ့ရတာ သေချာပါတယ်။

“မြောက်ဥက္ကလာ၊ မြောက်ဥက္ကလာ”

“တောင်ဥက္ကလာ၊ တောင်ဥက္ကလာ”

“တာမွေရောက်မယ် တာမွေ။ တာမွေ၊ ဂွတ္တလစ်၊ ရန်ကင်း၊ တောင်ဥက္ကလာ”

“သဃ်န်းကျွန်း၊ သဃ်န်းကျွန်း၊ ငမိုးရိပ်”

“မော်တင်၊ ကလီ။ မော်တင်ကလီ”

“မင်္ဂလာဒုံ၊ မင်္ဂလာဒုံ”

လိုင်းကား စပယ်ယာပေါင်းစုံရဲ့ လူခေါ်သံ။ လေးဘီးသမားတွေရဲ့ မြူဆွယ်သံ။ ခရီးသည် အထမ်းသမားပေါင်းစုံရဲ့ အော်သံ၊ ခေါ်သံတွေကြားထဲမှာ မျက်စိကလယ်ကလယ်နဲ့ ဖြစ်နေရာတဲ့ ခိုင်လေးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်လည်း ပြုံးပြလိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...။

“အဲ... ဒေါ်ရီကျန်ခဲ့ပြီ ကိုကို”

“ဟင်”

“လူအုပ်ကြားထဲမှာ ညပ်ပါသွားပြီနဲ့ တူပါတယ်။ လုပ်ပါဦး၊ ရှာပါဦး ကိုကိုရယ်။ ဒေါ်ရီပါမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ တော်ကြာ ခိုင်လေးတစ်ယောက်တည်း”

ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာနဲ့ ခိုင်လေးရဲ့ အလောတကြီးစကားသံတွေကြောင့် ကျောပိုးအိတ်ကို ခိုင်လေးရှေ့နားချထားလိုက်ပြီး ဒီနေရာကနေ ဘယ်မှထွက်မသွားဖို့ သေချာမှာထားရင်း ခုံးကျော်တံတားရှိရာဘက် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပြန်တက်ခဲ့ရပါတယ်။ ခုအချိန်အထိ တိုးဝှေ့သွားနေကြဆဲ ရန်ကုန်ရောက်စလူတွေနဲ့ သက်ဆိုင်ရာမြို့တွေဆီ ဆက်သွားကြမယ့် ရထားစီး

ခရီးသည်တွေကြားထဲမှာ ဟိုရှာဒီရှာလုပ်နေမိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စကြိုအမှတ် ၃ ရှိရာ ဆင်းလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ပိုဆိုးသွားခဲ့ပါတော့တယ်။ ဆိုးဆိုး စကြိုအမှတ် ၃ ရဲ့ ကျန်တစ်ဖက် စကြိုအမှတ် ၄ မှာ နောက်ထပ်ရထား တစ်စီး ဆိုက်ရောက်နေခဲ့ပြီလေ။ ခိုင်လေးတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာကို စိတ်မချလို့ ဘူတာကြီးရှေ့ဘက် ပြန်ပြေးကြည့်ရတာကတစ်မျိုး။ ခုံးကျော် တံတားကို အခေါက်အခေါက် အခါခါ တက်ပြီး စကြိုအမှတ် ၃ နဲ့ ၄ ကြားမှာ ဒေါ်ရီကို ဆင်းရှာရတာက တစ်လီနဲ့ ခရီးပန်းလာတဲ့ ကျွန်တော်တစ် ယောက် ခြေထောက်တွေ ညောင်းလာတဲ့အထိ ဒေါ်ရီကို ရှာမတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးသွားခဲ့ပြီးနောက်မှာတော့...

“ကိုကို သိပြီ ခိုင်လေး၊ ဒေါ်ရီက ရုပ်ရှင်ရုံတွေရှိတဲ့ ဘက်ခြမ်း ရောက်သွားတာပဲဖြစ်မယ်။ လာ ခိုင်လေး... အဲဒီဘက်သွားရအောင်။ အဲဒီဘက်မှာလည်း အောက်ဆိုက်ကား၊ လေးဘီးကားတွေ ရှိပါတယ်။ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ အဆင်ပြေသွားမှာပါကွာ”

မျက်ရည်ဝဲဝဲ၊ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံနဲ့ ခိုင်လေးဟာ ကျွန်တော်ခေါ် ဆောင်ရာ ဘူတာကြီးနောက်ဘက်ခြမ်း ရုပ်ရှင်ရုံတန်းရှိရာဘက်ကို ခုံးကျော် တံတားကဖြတ်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ရီနဲ့တူတာဆိုလို့ တစ်ယောက်တလေတောင် ရှိမနေခဲ့ပါဘူး။ အချိန်က လင့်လာပြီဖြစ်သလို ဘူတာကြီးထဲ နောက်ဆုံးဝင်စရာရှိတဲ့ ရထားကလည်း ဝင်ပြီးသွားပြီမို့ ခရီးသည်တွေအတွက် သီးသန့်ပြေးဆွဲပေးတဲ့ လိုင်းကား၊ အောက်ဆိုက်ကား တချို့တောင် မရှိကြတော့ပါဘူး။ မရှိဆို တက္ကစီ၊ လေးဘီးကားတွေတောင် ရှားသလောက်ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင်ကြီးကတော့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စပြုလာခဲ့ပြီလေ။

“ကဲ... ခိုင်လေး၊ ကိုကိုကို လိပ်စာ စာရွက်ပြပါဦး”

“ဘယ်သူလိပ်စာလဲ ကိုကို”

“ဒေါ်ရီသားနေတယ်ဆိုတဲ့ တာမွေက လိပ်စာလေ”

“မရှိဘူးကိုကိုရဲ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒေါ်ရီကိုယ်တိုင်ပါနေမှတော့ ခိုင်လေးလည်း လိပ်စာ ဘယ်တောင်းထားမိပါ့မလဲ။ ဒေါ်ရီက သူ့သားဆီ ခဏခဏ လာ လည်နေကျလေ။ ခုလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ခိုင်လေးလည်း ထင်မထားတော့

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

လိပ်စာတောင် တောင်းမထားမိဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဦးလေးရဲ့ အိမ်လိပ်စာပေး”

ကျွန်တော်ပြောလိုက်မှ သတိရသွားတဲ့ ခိုင်လေးဟာ ပျာပျာသလဲ ပုံစံနဲ့ပဲ သူ့ရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ မွေနှောက်ရှာဖွေပါတယ်။ ငါးမိနစ်လောက် ကြာသွားပြီးနောက်မှာတော့...။

“ဒုက္ခပါပဲ ကိုကိုရယ်၊ ဦးလေးရဲ့ အိမ်လိပ်စာ ပါမလာဘူးထင် တယ်။ ၂၉ လမ်းက ရွှေဆိုင်လိပ်စာပဲ တွေ့တော့တယ်။ အဲဒီ ဒေါ်ရီကို အားကိုးမိကာမှ ငါးပါးမှောက်တာပဲကိုကိုရယ်။ အဟင့်...အဟင့်...။ ဦးလေး ရဲ့ ၂၉ လမ်းက ဆိုင်က မနက်မှ ဖွင့်တာကိုကိုရဲ့။ ခိုင်လေး စဉ်းစားထားတာ က တာမွေက ဒေါ်ရီသားအိမ်မှာ ဒီည အိပ်မယ်။ မိုးလင်းမှ ၂၉ လမ်းက ရွှေဆိုင် ဒေါ်ရီကို လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်လို့။ ခုတော့ အဟင့်... အဟင့်... အီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

မြို့လယ်ကောင်ကြီးမှာ ယူကျုံးမရပုံစံနဲ့ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေတဲ့ ခိုင်လေးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးတွေ ဆူပွက်စပြုလာ ခဲ့ပါတယ်။ ပွက်ဆို့ ခိုင်လေးက ကျွန်တော့်ချစ်သူလေ။ လက်ရှိအခြေအနေအရ ခိုင်လေးဘက်က အားကိုးစရာလူသားဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သာရှိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်း လူတွေ ထင်ချင်သလိုထင်ကြပါစေတော့ ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခပ်မြန်မြန်ချလိုက်ရင်းကပဲ...။

“ကိုကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့တော့ ခိုင်လေး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်ခိုင်လေး၊ ကိုကိုနဲ့ တစ်ခါတည်းသာ လိုက်ခဲ့တော့။ ခိုင်လေးကို ကိုကို ဒီညပဲ ခိုးပြေးပြီကွာ”

“အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုကိုက မလေးရှားသွားတော့မှာလေ”

“သွားသွားကွာ၊ ခုလိုမျိုး ခိုင်လေးတစ်ယောက်တည်း မြို့လယ် ကောင်ကြီးမှာ စိတ်ဆင်းရဲနေတာထက်စာရင် ကိုကို့နောက် လိုက်ခဲ့တာက ပိုအဆင်ပြေမှာပေါ့။ နောင်ခါလာနောင်ခါဈေးပဲကွာ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အငိုတိတ်သွားတဲ့ ခိုင်လေးဟာ ခဏ လောက်တော့ တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ စိတ်လျှော့သလိုပုံစံမျိုးနဲ့ သက် ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက်မှာတော့...။

“ကိုကိုက ခိုင်လေးကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးအိမ်ကိုပဲပေါ့”

“ဟင်... ဖြစ်ပါ့မလား ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုအစ်ကိုကြီးက ကိုကိုဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် မလေးရှားသွားပြီး အလုပ်လုပ်စေချင်တာလေ။ ခုလိုမျိုး...”

“ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့ကွာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခိုင်လေးကို ဦးလေး မိသားစုနဲ့အတူ ဒီရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ထားခဲ့ရတာ ကိုကိုစိတ်မချဘူး။ စိတ်မချ တာထက် ခိုင်လေးရဲ့ဦးလေးကို ကိုကိုမယုံတာလို့ပြောရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်။ ခိုင်လေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတော့မှပဲ မလေးရှားထွက်တော့မယ်ကွာ”

“အဲဒီလိုတော့ လွယ်လွယ်မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ်။ ခိုင်လေးတို့နှစ် ယောက်အတွက် နေရေး၊ စားရေး၊ အလုပ် အကုန်ရှုပ်ကုန်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုကို မလေးရှားထွက်သွားရင် ခိုင်လေးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှာ နေပြီး...”

“ပူမနေပါနဲ့ ခိုင်လေးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးကို ကိုကို သေချာရှင်းပြရင် ရပါတယ်။ လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပါကွာ။ ဖြစ်လာသမျှ ပြဿနာ ကိုကို ကြည့်ရှင်း မယ်။ ခိုင်လေးနဲ့ လုံးဝ မခွဲချင်တော့ဘူး။ စိတ်လည်း မချတော့ဘူးကွာ”

ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ဒီနေ့ညမှ ပထမဦးဆုံးရောက်ဖူးရာတဲ့ ခိုင်လေး ဟာ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက် ရင်း “ကျွန်တော်စီစဉ်သမျှ နာခံမယ်”ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ နောက်မှာတော့ လေးဘီးကားငှားရင်း အစ်ကိုကြီးနေထိုင်ရာ ဗဟန်းမြို့နယ်ထဲ က ဆရာစံရပ်ကွက်ကို နှစ်ဦးသား လိုက်ပါလာခဲ့မိတာပါပဲ။ ညရှုခင်းတချို့ကို ငေးမောရင်း လိုက်ပါလာတဲ့ ခိုင်လေးဟာ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ပဲ ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ် မှီချလာတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားတဲ့ ကျွန်တော်တစ် ယောက် ခိုင်လေးရဲ့ ပါးပြင်နုကို အားရပါးရ နမ်းရှိုက်မိတာပါပဲ။ အစ်ကိုကြီး အိမ်ရှေ့ကို လေးဘီးကားဆိုက်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက်စလုံး ကားပေါ်ကဆင်း၊ အထုပ်အပိုးတွေချ၊ ကားဆရာကို ငွေရှင်း ပေးလိုက်ပါတယ်။ ညဆယ့်နှစ်နာရီအချိန်မို့ အစ်ကိုကြီးတို့ မိသားစုတောင် အိပ်မောကျနေလောက်ပါပြီ။

“မမိ၊ အစ်မရေ...၊ မမိ၊ မရီးရေ... တံခါးဖွင့်ပါဦး။ ကျွန်တော် ဝင်းထွဋ်ပါ။ မမိ တံခါးဖွင့်ပါဦး”

မရီးဖြစ်သူရဲ့ အဖျားဆွတ်နာမည်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ်အသံနဲ့ အော်

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

ခေါ်ရင်း တံခါးကို အဆက်မပြတ် ခေါက်လိုက်တဲ့အတွက် အိမ်ထဲမှာ မီးလင်းသွားပါတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အိပ်ချင်မူးတူးပုံစံနဲ့ တံခါးဖွင့်လိုက်တဲ့ မရီးကို တွေ့ရတာပါပဲ။

“ဪ... ငါ့မောင် ပြန်လာပြီလား။ ပုံစံ ၁၉ ကိစ္စက မြန်သားပဲ။

ဟယ်... အို... ငါ့မောင်နောက်မှာ ရပ်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်ချစ်သူ မိမိခိုင်ပါ မမိ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ခိုးပြေးလာတာ”

“ဟယ်...”

ခိုင်လေးရဲ့ နာမည်ကို ကျွန်တော့်ဆီက ကောင်းကောင်းကြီးကြားထားဖူးတဲ့ မရီးဟာ အံ့သြမှင်တက်သွားခဲ့ပြီးနောက်မှာတော့ ပျာပျာသလဲပုံစံနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို အိမ်ထဲ ဝင်ခိုင်းပါတယ်။ အထုပ်အပိုးတွေချရင်း ဧည့်ခန်းထဲက ဆက်တိတစ်လုံးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ပုံစံနဲ့ ကျွန်တော်ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက်မှာတော့ ရှက်ရွံ့အားနာနေတဲ့ ခိုင်လေးကို ကျွန်တော့်ဘေးနားလာထိုင်ဖို့ ခေါ်ရပြန်ပါတယ်။ မရီးကတော့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့တာပါပဲ။ သိပ်မကြာခင်မှာ မရီးနောက်ကနေပြီး မီးဝင်းဝင်းတောက်မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ ဂြိုဟ်ကြည့်ကြည့်ရင်း ခပ်သွက်သွက် လိုက်ပါလာတဲ့ အသက် ၃၈ နှစ်အရွယ် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဗလခပ်တောင့်တောင့် အစ်ကိုကြီးဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်းကပဲ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ရှေ့က အင်္ကျီစကို သူ့လက်ဝါးကြီးတွေနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲဆုပ်၊ မ၊တင်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားခဲ့ပြီး...။

“အောင်မယ်လေး... ကိုကို”

ခိုင်လေးရဲ့ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်သံနဲ့ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ရင့်သီးတဲ့ စကားသံနဲ့ လက်သီးချက်တွေက ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကို မိတ်ဆက်လာခဲ့တော့တာပါပဲ။

“သွားခါနီး လာခါနီးအချိန်ရောက်မှ ခွေးဇာတ်ခင်းချင်တဲ့ကောင်။ ကဲကွာ... ကဲကွာ”

“ခွပ်...ခွပ်”

“အား...”

“ကိုကို”

“မောင်... မောင် လွန်မယ် သတိထားလေ၊ လွန်ကုန်မယ်”

အစ်ကိုကြီးရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့လက်သီးချက်တွေကြောင့် ခွေလဲကျသွားသူ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားတဲ့ မရိုးဟာ အစ်ကိုကြီးကို အိပ်ခန်းရှိရာဘက် အတင်းတွန်းထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ထိုင်ချ၊ ကာကွယ်ပေးပါတယ်။ ကြောက်လန့်တကြား ငိုကြွေးနေရှာတဲ့ ခိုင်လေးကတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ဆက်ထိုင်နေရမလို၊ ထ၊ထွက်သွားရမလိုဖြစ်နေပါတယ်။ ခိုင်လေးဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး စိတ်လျှော့လိုက်တဲ့ အစ်ကိုကြီးဟာ ဧည့်ခန်းထဲက ဆက်တီခုံတစ်လုံးပေါ် ဂုန်းခနဲ ထိုင်ချလိုက်ရင်းကပဲ...။

“ကဲ... အခု မင်းဘာလုပ်လာတာလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားသလဲ။ တောက်... မင်းလောက်မိုက်မဲတဲ့ကောင် တစ်ကောင်မှ ငါ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ မင်းကွာ...။ မလေးရှားသွားဖို့ ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ လိုတော့တယ်ဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား။ ဟေ့ကောင် ပြောစမ်း။ ကြောင်ကြည့်မနေနဲ့။ ငါမေးတာ မင်းဖြေ”

“ဟို... ဟို... ကျွန်တော်က ခိုင်လေးနဲ့ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပြီး အစ်ကိုကြီးအိမ်မှာပဲ ထားခဲ့ဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

“ဘာကွ”

“အို... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကွ”ဆိုတဲ့ အစ်ကိုကြီးစကားသံအဆုံးမှာပဲ ဝင်ပြောလာတဲ့ ခိုင်လေးရဲ့ စကားကြောင့် မရိုးဖြစ်သူလည်း ခိုင်လေးအနား သွားထိုင်လိုက်ပြီး...။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သမီး၊ စိတ်အေးအေးထားပြီး အစ်မကို ပြောပြစမ်း”

“ဒီ...ဒီလိုပါ အစ်မရယ်၊ သမီးလေ... သူခေါ်ရာနောက်ကို ခိုးရာ လိုက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး”

တုန်တုန်ယင်ယင် စကားသံတွေနဲ့ ခိုင်လေးရှင်းပြတဲ့ ဒီနေ့မှ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို သေချာနားထောင်ရင်း ဇာတ်ရည်လည်သွားပုံရတဲ့ မရိုးဟာ ကျွန်တော့်ကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်းကပဲ...။

“ငါ့မောင်က မလေးရှားမထွက်ခင် မိခိုင်ကို တကယ်လက်ထပ်သွားချင်တာလား”

“ခုလိုမျိုးဖြစ်သွားတော့မှတော့ လက်ထပ်ခဲ့ရုံကလွဲပြီး ဘာဆက်လုပ်လို့ ရတော့မှာလဲ မမိရယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ယောက်ျားလေး နာစရာမရှိ

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

ပါဘူး။ ခိုင်လေးဘက်ကိုသာ...”

“အဲဒီလောက် မလိုအပ်သေးဘူးလို့ အစ်မ ထင်တယ် ငါ့မောင်”

“ဗျာ...”

“ဟုတ်တယ် ငါ့မောင်။ ခုကိစ္စက မင်း သူ့ကို ခိုးလာတာမဟုတ် သလို သူကလည်း မင်းနောက်လိုက်လာတာမဟုတ်ဘူးလေ။ လူကြိုက်ထည့် ပေးလိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးပျောက်သွားလို့ အစ်မတို့အိမ် ရောက်လာတာလေ။ အဲဒီကိစ္စကို အစ်မတို့ဘက်က တာဝန်ယူပြီး သူ့ဦးလေးနေတဲ့ အိမ်လိပ်စာ မသိတောင် ၂၉ လမ်းက ရွှေဆိုင်ကို မနက်စောစော သွားပို့ပေးရမှာပေါ့။ ဒါပဲ မဟုတ်ဘူးလား ငါ့မောင်”

မရိုးဖြစ်သူပြောလာတဲ့ ချည်ပြီးတုပ်ပြီးသား စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ငိုငံကျသွားရပါတယ်။ ခိုင်လေးကတော့...”

“သမီးလည်း အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ချင်တာပါ အစ်မရယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သမီးကို ရန်ကုန်မှာ ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချလို့ဆိုပြီး ခုလိုဖြစ်ကုန်ရတာပါ”

“အစ်မ သဘောပေါက်တယ်သမီး။ ကဲ... ကဲ ညဉ့်လည်းနက်နေ ပြီဆိုတော့ ဒီကိစ္စ ဒီမှာတင်ရပ်ကြရအောင်။ မနက်ကျမှ သေချာစီစဉ်ပြီး သင့်တော်သလိုလုပ်ကြမယ်... ဟုတ်ပြီလား။ ကဲ... သမီးမိခင်၊ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးရင် အစ်မသမီးနဲ့အတူတူ တစ်ခန်းတည်းအိပ်ဖို့ စီစဉ်ပေး မယ်။ ငါ့မောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်အခန်းကိုယ်အိပ်ပေါ့။ တစ်ခုခု စားကြဦးမလား။ အစ်မလုပ်ပေးမယ်”

“တော်ပြီအစ်မ၊ လမ်းမှာ စားခဲ့ကြပြီးပြီ”

“ကဲ... ဒါဆို အစ်မပြောတဲ့အတိုင်းပဲလုပ်”

မရိုးဖြစ်သူရဲ့ ပွဲသိမ်းစကားကြောင့် အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်ဖြစ်သွား တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ...”

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို တကယ်လက်ထပ်သွားချင် တာ”

“ဟေ့ကောင်...”

အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဝင်ဟန်သံကြောင့် ငြိမ်ကုပ်သွားရပြန်တဲ့ ကျွန်တော် ဟာ ခိုင်လေးဘက်က တစ်ခုခုပြောဖို့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ ပြကြည့်တဲ့အခါ မှာတော့ ခေါင်းခါပြတဲ့အတွက် ပိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကျသွားခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဘာကို အလိုမကျလို့ မကျမှန်းမသိဖြစ်ရင်း ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ၊

အခန်းထဲ ဝင်အိပ်လိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကြက်အိပ် ကြက်နိုးနဲ့ပဲ မိုးလင်း သွားခဲ့ရပါတယ်။ မနက်ရှစ်နာရီလောက်မှာတော့ မရိုးစိစဉ်တဲ့အတိုင်း ၂၉ လမ်းကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ရပါတယ်။ ခိုင်လေးကတော့ ကျွန်တော့်ထက် မိသားစုအရေး၊ ဘဝအရေး၊ ရှေ့ရေးနောက်ရေးမှန်သမျှ ကြုံတွေးတတ်သူပီပီ ညက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ပြဿနာကိုတောင် မေ့သွားခဲ့ပုံရပြီး ကြည်လင်၊ လန်းဆန်း၊ ရွှင်ပျနေတာပါပဲ။ အိပ်ရေးမဝတဲ့ကြားထဲက ဘာကို အလိုမကျလို့ မကျမှန်း မသိဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါက်က မှန်ကုပ်ကုပ် ပုံစံဖြစ်နေမှာ မလွဲပါ ဘူး။ ၂၉ လမ်းထဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရောက်ရှိသွားတဲ့အခါမှာတော့ ခိုင်လေးဦးလေးရဲ့ ရွှေဆိုင်ကို အလွယ်တကူပဲ ရှာတွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်မဖွင့်သေးတာကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ် ကြရင်း ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်စေချင်တဲ့ ညကကိစ္စအတွက် လက်ရှောင်ခဲ့တဲ့ ခိုင်လေးကို ဘုကျနေမိတာပါပဲ။

“သမီး ကိုကိုနောက်ကို လိုက်လာတာပါ အစ်မရယ်ဆိုရင် ပြီးနေတဲ့ ဥစ္စာကွာ။ ခုတော့... ဟင်း...”

“ဒီလို လွယ်လွယ်ကလေး မတွေးရဘူးလေကိုကိုရယ်။ ကိုကိုဖြစ် စေချင်တဲ့ကိစ္စကို ခိုင်လေးဘက်က အလိုတူအလိုပါ လိုက်လုပ်ရင် နှစ်ဖက် လူကြီးတွေအားလုံး အလုပ်ရှုပ်ပြီး ကသိကအောက်၊ ကသီလင်တတွေ ဖြစ် ကုန်ကြမှာပေါ့။ ခိုင်လေးမိဘတွေကိုလည်း မော်လမြိုင်မှာ ပစ်ထားလို့ မရ သေးဘူးလေ။ နောက်သုံးနှစ်လောက်အထိ ခိုင်လေးဘက်က စိတ်ရှည်ရှည်၊ သစ္စာရှိရှိ နဲ့ စောင့်နိုင်ပါတယ်ကိုကိုရယ်။ ခိုင်လေးကို ယုံပါနော်”

“မယုံပါဘူးကွာ၊ ခိုင်လေးဦးလေးဆီမှာ ထားခဲ့ရတာကို မယုံတာ”

“ယုံပါကိုကိုရယ်၊ ခိုင်လေးက ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်နေပြီဥစ္စာ။ ဦးလေးဘက်က သူဌေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပေးစားလာမယ်ဆိုရင်တောင် ခိုင်လေး မော်လမြိုင်ပြန်ပြေးမှာပေါ့။ အို... ဟိုမှာ ဒေါ်ရီ ကိုကို”

တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ စကားရပ်သွားတဲ့ ခိုင်လေးရဲ့ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ရထားပေါ်က ဝတ်စုံအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲသေးတဲ့ ဒေါ်ရီကို သူ့သားဖြစ်ပုံရတဲ့ လူငယ်တစ် ယောက်နဲ့အတူ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ခိုင်လေးထွက်ခေါ်လို့ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲရောက်လာတဲ့ ဒေါ်ရီကတော့ မဲ့ရွဲ့နေတဲ့ မျက်နှာပေါက်ကြီးနဲ့လေ။

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

“အံ့ဩပါရဲ့တော်၊ ငါ့တောင်မစောင့်ဘဲ လစ်ထွက်သွားကြတာဆိုတော့ ငါလည်း “နင် ရည်းစားနဲ့ လိုက်ပြေးပြီထင်ပြီး အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး လိုက်တောင်မရှာဖြစ်တော့ဘူး။ မိခင်တို့ လုပ်လိုက်ရင် ကတိုက်ကရိုက်နဲ့ စိတ်ကုန်တယ် အဟုတ်ပဲ။ ခုတောင် ဒီ ၂၉ လမ်းက ရွှေဆိုင်မှာ လာစုံစမ်းတာ အကောင်းလို့ မအောက်မေ့နဲ့။ ဒီနေ့ ညနေအထိ နင့်ကို မတွေ့ရရင် နင့်ဦးလေးကို “မိခင် လင်နောက်လိုက်သွားပြီလို့ သတင်းပေးမလို့လာတာဟဲ့။ သိပြီလား”

“ထင်ရက်လိုက်တာ ဒေါ်ရီရယ်။ သမီး အဲဒီလောက်အထိ မိုက်ပါ့မလားလို့။ အဖေနဲ့အမေကို လုပ်ကျွေးချင်လို့ ရန်ကုန်လာတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ရီလည်း သိသိကြီးနဲ့။ အဲဒါနဲ့များ သမီးကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို့ သူများ လက်ထဲ ထိုးထည့်သွားရက်တယ်”

ခိုင်လေးရဲ့စကားကြောင့် မျက်နှာမဲ့သွားပြီး ကျွန်တော့်ကိုပါ မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးလိုက်တဲ့ ဒေါ်ရီဟာ...

“သိနိုင်ဘူးလေ၊ မိဘကို လုပ်ကျွေးမယ်၊ လုပ်ကျွေးမယ်ဆိုပြီး ရထားပေါ်မှာ ခုံကျောချင်းကပ်လျက် ထိုင်ကြရတာတောင် တို့လိုက်၊ ထိလိုက်၊ ပလူးပလဲလုပ်လိုက်နဲ့ မျက်စိကိုနောက်နေရော။ အတူတူမထိုင်စေချင်လို့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေတဲ့ ငါကပဲ သာသနာဖျက်မကြီးလို့လို့။ အဲဒါနဲ့ပဲ ဘူတာကြီးမှာ ငါ့ကို ချန်ထားခဲ့ကြတော့ “လုံးတုံးသမီး လင်နောက်လိုက်သွားလည်း တစ်ပူအေးတာပဲဟဲ့”ဆိုပြီး လွှတ်ပေးလိုက်တာ။ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းမမှတ်လို့ နင့်ရည်းစားလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာလေ၊ သိပြီလား”

“လုပ်ရက်လိုက်တာ ဒေါ်ရီရယ်”

“ဪ... လုပ်ရက်ရမလား။ နင်တို့နှစ်ယောက်က ကဲကိုကဲလွန်းနေကြတာကိုး။ ကဲ... အခုပြောစမ်းပါဦး။ ညက ဘာဖြစ်ကြသေးလဲ။ ဘယ်မှာအိပ်ကြသလဲ”

ဒေါ်ရီရဲ့ တည့်ကျ၊ အငေါ်တူးတဲ့ စကားတွေကြောင့် စိတ်အချဉ်ပေါက်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ဘက်ကပဲ...

“ညားသွားကြပြီဗျာ... ကဲ”

“အိုး... ကိုကို”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မျက်နှာရဲခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ ခိုင်လေးဟာ ကျွန်တော့်ပုခုံးကို ဖတ်ခနဲ တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ရင်းကပဲ ဒေါ်ရီဘက်လှည့်ပြီး...

“ဘယ်မှာအိပ်ရမှာလဲ ဒေါ်ရီရဲ့။ ကိုကိုအစ်ကို အိမ်ထဲက ကိုကိုတူမ အခန်းထဲမှာ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ အတူတူအိပ်ရတာပေါ့။ ဒေါ်ရီသာ သမီးကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားခဲ့တာပါနော်။ ကိုကိုမရိုးက သမီးကို မွဲတစ်ပေါက်မစွန်း အောင် ဂရုစိုက်ခဲ့တာ”

“သိနိုင်ဘူးလေ၊ ငါမြင်ရတာမှတ်လို့။ ညည်းတို့ပြောတော့လည်း ညည်းတို့စကားပဲပေါ့”

“ထင်ချင်သလိုထင်ဗျာ”

“ကဲ... ညကကိစ္စ တော်ပါတော့ ဒေါ်ရီရယ်။ ဒေါ်ရီနဲ့ကိုကို စကားနိုင်လုနေတာနဲ့ပဲ သမီးသိက္ခာတွေလည်း တစ်ပြားမှမရှိတော့ဘူး။ ကိုကို ပြန်ချင်ပြန်တော့နော်။ ဒေါ်ရီနဲ့ ပြန်တွေ့ပြီဆိုတော့ ဆိုင်ဖွင့်တာနဲ့ ဦးလေးဆီ ဝင်တွေ့လိုက်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေပါပြီ။ ကိုကို့ဆီ ခိုင်လေး ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်လေနော် ကိုကို”

ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို ဦးစားပေးရမယ့်အချိန် ကာလမှာ ခိုင်လေးစကားအတိုင်း လုပ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ တွေးမိ တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက်ပြီး မပြန်ချင်ပြန်ချင် ပုံစံနဲ့ ၂၉ လမ်းထဲက ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုင်လေးကို စိတ်မချတဲ့ကိစ္စတွေကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေဆဲဖြစ်သလို လူသံ၊ ကားသံတွေနဲ့ လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေဆဲ ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင်ကြီးက တော့ တဝန်းဝန်းနဲ့ ရုန်းရုန်းထနေတာပါပဲ။

(၃)

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁ ရက်မှ ၆ ရက်နေ့အထိ

ရန်ကုန်တစ်မြို့တည်းမှာ အတူရှိနေခဲ့ကြပြီး ခိုင်လေးဆီက ဖုန်းဆက် အလာကို သုံးရက်တိတိ မျှော်နေမိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပွဲစားကိုတိုးမြှင့်နဲ့အတူ ဆက်လုပ်စရာရှိတဲ့ ရုံးကိစ္စတွေကို ပြီးပြတ်အောင်လုပ်ရင်း ညနေစောင်းအချိန် အစ်ကိုကြီးအိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ဧည့်ခန်းထဲက တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဖုန်းကိုင်လိုက်သူက ကျွန်တော့်မရီးပါ။

“ဟယ်လို... အမိန့်ရှိပါရှင်။ ဪ... သမီး မိခိုင်လား၊ ရှိတယ်.. ရှိတယ်။ မလေးထွက်မယ့်ကိစ္စတွေ ပြတ်အောင်လိုက်လုပ်နေတာ ခုပဲ ပြန် ရောက်တယ်။ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား သမီး။ ကောင်းတယ်၊ ကောင်း တယ်။ အားတဲ့ရက် အစ်မတို့အိမ် လာလည်ဦးလေ။ ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ။ ကဲ... ငါ့မောင် မင်းကောင်မလေးဆီက ဖုန်း”

ကျွန်တော့်လက်ထဲ ဖုန်းထိုးပေးရင်း မရီးတစ်ယောက် နောက်ဖေး ဘက် ဝင်သွားတဲ့အခါမှာတော့...

“ကိုကိုပါ ခိုင်လေး”

“ဦးလေးအလစ်ကို စောင့်နေရလို့ အခုမှ ဖုန်းဆက်ဖြစ်တာကိုကို”

“အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား၊ အခု ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ရွှေဆိုင်တော့ မထိုင်ရသေးပါဘူး။ ရွှေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကုန်လုံး နားလည်တတ်ကျွမ်းအောင် အခြေခံကအစ သင်ခိုင်း၊ လေ့လာခိုင်းနေတယ်”

“ရွှေသူဌေးမကြီးဖြစ်တော့မှာပေါ့”

“နောက်မနေပါနဲ့ကိုကိုရယ်။ ဦးလေးက ခိုင်လေးအဖေကို စိတ်ဆိုး နေတုန်းဆိုတော့ ချက်ချင်းကြီး သူဌေးတူမ မဖြစ်သေးပါဘူးနော်။ လောလော ဆယ်တော့ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်သမားပေါ့။ ဩော်... ကိုကို မနက်ဖြန် ကျရင် ကြိုထုတ်ပေးထားတဲ့လခနဲ့ အမေတို့အတွက် လိုအပ်တာတချို့ဝယ် ပေးလိုက်ဖို့ ဒေါ်ရီနဲ့အတူ သိမ်ကြီးဈေးသွားမယ်လို့ ဦးလေးကို ပြောထား တယ်။ ဆိုင်ပိတ်ရက်ဆိုတော့ တစ်နေကုန် ခိုင်လေး အားတယ်လေ။ အဲဒါ ဈေးဝယ်ပြီးတာနဲ့ ကိုကိုနဲ့ ဆုံကြရင်ကောင်းမလားလို့”

“ကောင်းတာပေါ့၊ အဲ... ဒေါ်ရီက ပါလာဦးမှာလား”

“ဒေါ်ရီဆိုတော့ ကြည့်ပြီး လှိမ့်ထွက်ရမှာပေါ့။ ဒေါ်ရီလည်း သန် ဘက်ခါဆို မော်လမြိုင်ပြန်ပါပြီ။ ညနေငါးနာရီလောက် အိမ်ပြန်ရောက်မယ်လို့ ဦးလေးကို ကြိုအသိပေးထားလိုက်မယ်လေ။ ၂၉ လမ်းအထိ ကိုကိုလိုက်ဖို့ ပေးရင် ခိုင်လေး ပြန်လို့ဖြစ်ပါပြီ”

“ဦးလေးက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“သိမ်ဖြူမှာပဲလေ။ အဲဒါတွေ ခဏထားပါဦး။ ခိုင်လေးတို့ ဘယ် အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာ ဆုံကြမလဲ”

“ခိုင်လေး အဆင်ပြေမယ့်နေရာ ပြောလေ”

“လောလောဆယ် ခိုင်လေးသွားတတ်တာ ဘူတာကြီးတစ်ခုပဲရှိ တယ်”

“အိုကေ... ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်နေ့လယ် ၁၂ နာရီတိတိ ဘူတာကြီး ရှေ့မှာ ကိုကိုစောင့်နေမယ်”

“စိတ်ချ၊ ခိုင်လေးရောက်အောင်လာခဲ့မယ်။ ဒါပဲနော်ကိုကို”

ခိုင်လေးဘက်က ဖုန်းချသွားတာတောင် ဖုန်းကြီးကိုင်ပြီး ပြုံးနေဆဲ ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ပုံဟန်ကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရပ်ကြည့်နေမှန်းမသိတဲ့ မရိုးတစ်ယောက် ခပ်ဟဟ ရယ်မောလိုက်ရင်းကပဲ...

“ဘာတွေ သဘောကျပြီး ပြုံးနေတာလဲ ငါ့မောင်ရဲ့။ ဖုန်းလေး ဘာလေးချဖို့ သတိရပါဦး”

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

“ဟား...ဟာ....ဟား... မနက်ဖြန် တွေ့ကြဖို့ မိခိုင်က ချိန်းတယ်မရီးရ”

“အေး... သွားတွေ့တာလည်း သွားတွေ့ပေါ့ကွယ်။ သတိတရားလက်ကိုင်ထားပြီး အမှားမလုပ်မိစေနဲ့ပေါ့။ မလေးရှားထွက်ဖို့ နီးနေပြီ”

မရီးပြောလာတဲ့ အတည်အတုံ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာပိုးသတ်ရင်း ဖုန်းချလိုက်ရပါတယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ မနက်ဖြန်အတွက် ကြိုတင်ပျော်ရွှင်နေမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုင်လေးချိန်းထားတဲ့ရက် ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ဘူတာကြီးရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေတဲ့ချစ်သူကို မြင်လိုက်ရပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည်ဖော်ပြလို့မရတဲ့ ဝေဒနာတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းသွားခဲ့ပါတယ်။ ဖြစ်ဆို ကျွန်တော် မလေးရှားဘက်ထွက်မယ့်ရက်ဟာ ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်ဆိုတာ သေချာနေပြီဖြစ်သလို ခိုင်လေးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်နဲ့ မြန်မာပြည်မှာ ထားခဲ့ရမယ့်စိတ် နှစ်မျိုးဒွန်တွဲနေခဲ့ပါပြီ။ ဒီလိုအချိန်မှာ အရင်တုန်းကလို “ငမ်းငမ်းတက် နိုင်ငံခြားထွက်ချင်စိတ်” တွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ပြီလို့ ပြောရင်ရပါတယ်။

ဘာပဲပြောပြော ခိုင်လေးရဲ့လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း အောင်ဆန်းကွင်းဘေးကဖြတ်၊ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲ ဝင်ကြပြီး လူရှင်းတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ အတူထိုင်ဖြစ်ကြတဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ထိန်းချုပ်၊ ဟန်ဆောင်ထားတဲ့စိတ် ရေကာတာကြီး ကျိုးပေါက်သွားခဲ့တာ သေချာပါတယ်။ ခိုင်လေးကို မလွှတ်တမ်းဖက်ထားရင်း ပါးပြင်အနံ့ နမ်းရှိုက်နေခဲ့ပြီး နောက်မှာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြောစရာစကားမရှိသလို အတွေးကိုယ်စီနဲ့ ငြိမ်သက် ငေးငိုင်နေမိတာပါပဲ။ တော်တော်လေးကြာမှ ခိုင်လေးဆီက စကားသံထွက် ပေါ်လာပါတယ်။

“ရန်ကုန်က ဘယ်နေ့ထွက်ရမှာလဲ ကိုကို”

“ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်”

“ဟင်...”

“ဟုတ်တယ်ခိုင်လေး၊ ဒီနေ့က ဒီဇင်ဘာ ၂ ရက်ဆိုတော့ ကြားထဲမှာ ငါးရက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ခိုင်လေးနဲ့ကိုကို ထပ်တွေ့ကြဖို့ မသေချာတော့ဘူး”

“ကိုကိုရယ်...”

“ကိုကို ခိုင်လေးကို စိတ်မချဘူးကွာ။ နိုင်ငံခြားလည်း ထွက်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ပဲ ခိုင်လေးကို ကိုကိုခိုးပြေး...”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို အတင်းလှမ်းပိတ်လာတဲ့ ခိုင်လေးရဲ့လက်ဖဝါး ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းလေးကို ဆွဲယူနမ်းရှိုက်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ခိုင်လေး တစ်ယောက် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလာခဲ့ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရာရာ ကို ကျွန်တော့်ထက် ကြိုတင်စဉ်းစားတတ်တဲ့ ခိုင်လေးဟာ ကျွန်တော့်အာရုံ ပြောင်းစေမယ့် တခြားကိစ္စတွေကိုပဲ ရွေးပြောရင်း ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဖိစီးနေတဲ့ အချစ်စိတ်တွေ လျော့ပါးအောင် ပြုမူနေထိုင်ရှာပါတယ်။ အချိန်တန်လို့ အိမ် ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ မနက်ကတည်းက ညနေစောင်းအထိ ရေသောက် တာကလွဲပြီး ဘာတစ်ခုမှ ဝမ်းထဲမဝင်သေးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မရိုးဖြစ်သူက မကြာမကြာ အကဲခတ်နေတာကြောင့် စောစောစီးစီးပဲ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့မိပါ တယ်။

အတွေးပေါင်းစုံနဲ့ အိပ်မပျော်နိုင်သူ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ ဗလောင်ဆူနေတာပါပဲ။ ခိုင်လေးနဲ့ အမှန်တကယ်မညားကြရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။ ခိုင်လေးကရော ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်သလဲ။ ကျွန်တော်က ရော မလေးရှားမှာ ဘာတွေဖြစ်နိုင်သလဲ။ နောက်ထပ် သုံးနှစ်လောက်အထိ ခိုင်လေး ကျွန်တော့်ကို စောင့်နိုင်မတဲ့လား။ ဘာပဲပြောပြော အတွေးပေါင်းစုံနဲ့ ဖိစီးနေရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ညဆယ့်တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာတော့ အကြံဆိုးတစ်ခု လက်ခနဲ ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။

“သန်ဘက်ခါ ပွဲစားကိုတိုးမြင့်ကို လက်ကျန်ငွေတစ်သိန်းပေးရမယ်။ အစ်ကိုကြီးဆီက ငွေတစ်သိန်းရရင် ကိုတိုးမြင့်ဆီ မသွားတော့ဘဲ ၂၉ လမ်းက ရွှေဆိုင်ကိုသွား။ ခိုင်လေးကို ရအောင်ခေါ်ထုတ်ပြီး ကျိုက်ထိုက် ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းဆီ ခိုးပြေးမယ်”ဆိုတဲ့ အကြံပါပဲ။ “နိုင်ငံခြားလည်း မသွားတော့ ဘူး။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ရင်ဆိုင်တော့မယ်” ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကြောင့် ကျေနပ်သွားရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နံနက်လေးနာရီ လောက်မှာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီး မနက်ကိုးနာရီမှ အိပ်ရာက နိုးပါတယ်။ မျက်နှာသစ်၊ ရေမိုးချိုးပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်ထွက်လာခဲ့စဉ်မှာတော့ သတင်းစာ ဖတ်နေတဲ့ အစ်ကိုကြီးကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်လို့ ဖတ်လက်စ သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်တဲ့ အစ်ကိုကြီးဟာ...

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

“အငယ်ကောင် မင်းဆံပင်တွေ ရှည်လွန်းတယ်ကွာ။ ခပ်တိုတို သွား ညှပ်လိုက်ပါလား”

“ဗျာ...”

“မဗျာနဲ့၊ ဟိုရောက်ရင် ဆံပင်ညှပ်ခေတ္တ ဈေးကြီးတယ်လို့ကြား တယ်။ မင်းဆံပင်ပုံစံက လူကြီးလူကောင်းပုံကို မပေါက်တာ။ သူများနိုင်ငံ မှာ အလုပ်သွားလုပ်ရမှာဆိုတော့ ဂျလေဘီဆံပင်ပုံစံမျိုးနဲ့ မသင့်တော်ဘူး ကွာ။ လူကြီးဆန်ဆန် ခပ်တိုတိုသွားညှပ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အစ်ကိုကြီးစကားဆိုရင် ဘယ်သောအခါမှ မလွန်ဆန်ရဲတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ “ဟုတ်ကဲ့” ပြောရုံကလွဲပြီး ဘာစောဒကမှ မတက်ဘဲ ဆံပင် သွားညှပ်ရပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ညတုန်းက ကျွန်တော်ကြံစည်ထားတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ပွဲစားကိုတိုးမြှင့်ကို ငွေတစ်သိန်းပေးရမယ့်ရက်မှာတော့ ဆံပင်တိုတိုထောင် ထောင်၊ အင်္ကျီလည်ကတုံးအဖြူ၊ ယောပုဆိုးအနက်နဲ့ ကတ္တီပါဖိနပ်အနက် စီးထားတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဂျင်းကျောပိုးအိတ်ထဲ အဝတ်အစားနှစ်စုံ ထိုးထည့် ရင်း၊ ငွေတစ်သိန်းပိုက်ပြီး ခိုင်လေးရှိရာ ၂၉ လမ်းထဲ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ခိုင်လေးဦးလေးရွှေဆိုင်ရှေ့ကနေပြီး မယောင်မလည်ပုံစံနဲ့ အခါခါဖြတ်ရင်း ရှာ ကြည့်တဲ့အခါမှာတော့ ခိုင်လေးကို လုံးဝ မတွေ့ရပါဘူး။ အချိန်ကြာလာတာ နဲ့အမျှ မရိုးမရွှေဖြစ်လာတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကောင်တာက အမျိုးသမီးဆီ စုံစမ်း ကြည့်တဲ့အခါမှာတော့...

“ရှင်... မိမိခိုင်၊ ဟုတ်လား။ ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး”

“ဟို... ဒီလိုပါ။ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ တူမတော်ပါတယ်။ မော်လမြိုင်က ရောက်လာတာ မကြာသေးပါဘူး။ မိခိုင်လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်ခင်ဗျ”

“မသိဘူးရှင်”

“ဗျာ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီဆိုင်မှာ အဲဒီနာမည်မျိုး မကြားဖူးပါဘူး။ ဦးဆီမှာ တူမရှိတယ်ဆိုတာလည်း မသိပါဘူးရှင်”

ကောင်တာက အမျိုးသမီးရဲ့စကားကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျရင်း ရွှေဆိုင်ရှေ့က ထွက်လာခဲ့မိပါတယ်။

ခိုင်လေး မော်လမြိုင်ပြန်သွားသလား။ သူ့ဦးလေးကပဲ ယောက်ျားပေးစား လိုက်ပြီလားဆိုပြီး ရင်မောရတာလည်း အမှန်ပါပဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်နေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ခိုင်လေးဘက်က လက်ခံ၊ မခံ မသေချာဘဲ ဇွတ် လုပ်မလို့ ကြိုးစားမိတဲ့အဖြစ်ဟာ ဝေဒနာတွေသာ ထပ်ဆင့်တိုးစေမှန်း သေချာခဲ့ပြီးနောက်မှာတော့ ပွဲစားကိုတိုးမြှင့်ချိန်းဆိုရာ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းထဲ ရောက်သွားခဲ့ပြီ။ ငွေတစ်သိန်းထုပ်ကို ထိုးပေးလိုက်ခြင်းနဲ့ အဆုံးသတ်လိုက် ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်တာ နောက်ကျလို့ စိတ်ဆိုးနေတဲ့ ကိုတိုးမြင့်ကို တောင်းပန်ရတာပါပဲ။

ညနေစောင်းလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော့်ကို လေဆိပ်လိုက်ပို့ဖို့အတွက် မော်လမြိုင်က အမေတောင် ရောက်နှင့်နေခဲ့ပါပြီ။ အမေရောက်လာလို့ ပျော်ရွှင်နေကြတဲ့ တူ၊ တူမနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း၊ ကျွန်တော့်အတွက် အစ်ကိုကြီးဝယ်လာတဲ့ ခရီးဆောင် အိတ်၊ ဝေါက်ဒ်ရှူး၊ ခါးပတ်အိတ်နဲ့ အဝတ်အစားတချို့ကို စိတ်မပါတာပါနဲ့ စစ်ဆေးရင်း ညနေစာ စားပြီးသွားတဲ့အခါမှာတော့ ခိုင်လေးဆီက ဖုန်းဝင်လာပါတယ်။

“မနက်က ဆိုင်လာသွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်တာက အမျိုးသမီးက ခိုင်လေးကို မသိဘူးဆိုလို့ ကိုကိုလည်း စိတ်တွေညစ်ပြီး လှည့်ပြန်ခဲ့ရတာ”

“အဲဒီအစ်မက ခွင့်ငါးရက်ယူထားတော့ ဒီနေ့မှ ဆိုင်ပြန်ရောက်တာ တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ခိုင်လေးကို မသိတာ။ ခိုင်လေးကလည်း ဦးလေးနဲ့ အတူ တူ ဆိုင်အတွင်းဘက် အခန်းမှာရှိနေတာလေ။ ခိုင်လေးအပြင်ထွက်လာတော့ ကိုကိုလှည့်ပြန်သွားတာကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ပေမဲ့ လူမှားနေတယ် ထင်ပြီး ထွက်မခေါ်လိုက်တာ။ ကောင်တာက အစ်မပြန်ပြောပြမှ ကိုကိုမှန်း ရိပ်မိတာ။ ဘာအရေးကြီးလို့လဲကိုကို။ ဆံပင်တွေ ညှပ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ခိုင်လေး။ အစ်ကိုကြီးညှပ်ခိုင်းလို့ ခပ်တိုတိုညှပ်ပစ် လိုက်ရတာ။ ဘာမှအရေးမကြီးတော့ပါဘူးလေ။ သန်ဘက်ခါဆို ကိုကို သွားဖို့ လုံးဝ သေချာသွားပြီ”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဘာ”

“နိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

မဟုတ်လား ကိုကိုရယ်။ ဟိုရောက်တာနဲ့ ဦးလေးရဲ့ ဆိုင်လိပ်စာအတိုင်း ခိုင်လေးဆီ စာထည့်နော်။ ခိုင်လေးလည်း ကိုကိုဆီ မကြာမကြာ စာပြန်ရေးမယ်။ ဟိုရောက်ရင်တော့ ကျန်းမာရေးကို သေချာဂရုစိုက်ပါနော်။ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုပြီး အရက်တွေလည်း သောက်မနေနဲ့ဦး။ ခိုင်လေးအတွက်ကိုတော့ စိတ်ချပြီးတော့ သွားပါကိုကိုရယ်။ နောက်ဆံမတင်းပါနဲ့တော့”

မှာတမ်းတွေ ခြွေနေတဲ့ ခိုင်လေးနဲ့ အချစ်ဆိပ်တက်ပြီး မနက်က ကိစ္စအတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းတယမ်းယမ်း ဖြစ်နေသူက အမေပါ။ ကျွန်တော် ဖုန်းပြောပြီးသွားတဲ့အခါမှာတော့ အမေဆွဲခေါ်ရာ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာဘက် ပါသွားပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့ မိသားစုကတော့ တီဗွီထဲ အာရုံရောက်နေကြတာမျိုးပါ။

“မော်လမြိုင်က ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ သားက မိခိုင်ကို ခိုးပြေးသွားပြီလို့ သတင်းထွက်နေတယ်။ အမေဆီ လာမေးကြလို့ အမေလည်း မဖြစ်လောက်ပါဘူးဆိုပြီး အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြရသေးတယ်။ မိခိုင်နဲ့ အတူ ပါသွားတာ ဒေါ်ရီမဟုတ်လား အငယ်လေး။ အဖြစ်မှန်၊ အခြေအနေမှန်တွေ သိနေပါလျက်နဲ့ ဒေါ်ရီ အတွင်းစိတ်မကောင်းဘူး။ သူပြန်လာပြီး လျှောက်ပြောလို့သာ အဲဒီသတင်းထွက်တယ်လို့ အမေထင်တာပဲ။ သားမရီးရှင်းပြမှ အဖြစ်အပျက်အမှန်တွေ အမေသိရတာ။

“ထားလိုက်ပါတော့ သားရေ။ ဟိုရောက်တာနဲ့ စိတ်ရှင်းရှင်းထားပြီး အလုပ်ကိုသာ ကြိုးစားလုပ်ပါ။ ဘုရားတရားလည်း မမေ့ပါနဲ့။ တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ ဆွေမျိုးညာတိဆိုတာကလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ကျန်းမာရေးကို သေချာဂရုစိုက်ဖို့ အမေ မှာချင်တယ်သား။ အပိုငွေကုန်စေမယ့် အရက်သေစာ၊ လောင်းကစားတွေ ရှောင်ပါ သား။ ဖူးစာဆိုတာ အတိတ်ကံအရ သူ့ဟာနဲ့ သူ ရှိပြီးသားပါ။ အချိန်တန် အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါကျရင် သားနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တော့ သားရမှာပါ။ သားကြိုက်တာ သားယူပါ။ အမေတို့ဘက်က ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး။”

အမေပြောတဲ့ မေတ္တာစကားတွေကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ပူလောင်မှုတွေ အနည်းအပါး သက်သာခဲ့ရတာတော့ သေချာပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီဇင်ဘာ ၆ ရက်နေ့တစ်နေ့လုံး ဘယ်မှမသွားဖြစ်ဘဲ လိုအပ်မယ့် ပစ္စည်းတွေ အိတ်ထဲထည့်၊ လိုမယ်ထင်တာတွေ ထပ်ဝယ်ရပြန်ပါတယ်။

ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှာတော့ မဟာမြတ်မုနိဘုရားပုံတော်၊ စိပ်ပုတီး၊ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားတိုက်တံ၊ ဆပ်ပြာ၊ ရေမွှေးပုလင်း၊ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်၊ မလေးရှားစကားပြောစာအုပ်၊ အဝတ်အစားလေးငါးခြောက်စုံနဲ့ စွပ်ကျယ်၊ အတွင်းခံ၊ မှတ်ဆိတ်ရိတ်စားဘူးကအစ ထည့်ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားကုန်သွယ်မှုဘဏ်က မြန်မာကျပ်ငွေနဲ့ လဲခွင့်ရတဲ့ ၆၅ ဒေါ်လာ၊ ပတ်စ်ပို့၊ တခြားလိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းနဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ်ကိုတော့ ခါးပတ်အိတ်ထဲမှာ သေချာထည့်ရင်း ဘုရားစင်အောက်က ဗီရိုပေါ်မှာပဲ တင်ထားလိုက်ပါတယ်။

ညနေစောင်းလောက်မှာတော့ မင်္ဂလာဈေးက ပြန်လာတဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အမှာစကားတွေကို နားပူအောင် ခံယူရပါသေးတယ်။ အဓိကကတော့ အလုပ်ကြိုးစားပြီး ပိုက်ဆံစုဖို့၊ အရက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ လောင်းကစားမသောက်၊ မသုံး၊ မလုပ်မိစေဖို့။ ကျွန်တော် ဟိုမှာ အခြေကျပြီဆိုတာနဲ့ မရိုးဘက်က တူနှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုငယ်ကို မလေးထပ်ပို့မယ့်အကြောင်း၊ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ လူခံလိုဖြစ်သွားမှာ သေချာတဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နောက်ရောက်လာသူတွေကို အစစအရာရာ ကူညီပေးနိုင်ဖို့၊ လူငယ်ပီပီ အိမ်ထမင်းအိမ်ဟင်းမမက်ဘဲ တွေ့ကရာဆိုင်မှာ ပေါက်ကရဝယ်စားတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အကျင့်ကို ကောင်းကောင်းကြီး သိနေတာကြောင့် “ဟိုရောက်ရင် စည်းစနစ်နဲ့ ချေးခြောက်အောင်စားတတ်မှ တော်ကာကျမယ်” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်အောင် ပြောခဲ့ပါတယ်။

၁၃ နှစ်အရွယ် တူမနဲ့ ဆယ်နှစ်အရွယ် တူတော်မောင်ကတော့ သူတို့လိုချင်တဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ်အရပ်၊ အဝတ်အစားတွေ ပို့ပေးဖို့ မှာကြပြီး မရိုးကတော့ ပါတိတ်အဆင်ဆန်းတွေ့ရင် ပို့ပေးဖို့ မှာပါတယ်။ အမေကတော့ အလိုဆန္ဒနည်းသူပီပီ သူ့အတွက် ဘာတစ်ခုမှ မမှာဘဲ ကျွန်တော်နဲ့ ရေခြားမြေခြား ခွဲရမယ့်အရေး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံပါ။

ည ၇ နာရီလောက်မှာတော့ မိသားစုအကုန်လုံး တီဗွီရှေ့ရောက်ကုန်ကြတာမို့ အခန်းထဲမှာ နားအေးပါးအေး အနားယူမယ်ဆိုပြီး မရိုးဖတ်နေကျ ဂန္တီရမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် ကောက်ဆွဲရင်း အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားပုထိုးစေတီတွေအကြောင်း၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း၊ ဗေဒင်နက္ခတ်၊ ယတြာနည်းတချို့နဲ့ ဂန္တီရကိစ္စတွေသာ ဖော်ပြထားတဲ့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဟိုလှန်ဒီလှန်လုပ်ရင်း စာမျက်နှာတစ်ခု အရောက်မှာတော့ ဗေဒင်တွက်နည်း

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ဂြိုဟ်စားတွက်နည်း။

အသက်ကိုတည်း၊ ရှစ်ခုစား၊ အကြွင်းကို မွေးနံရံရာက စ၍ချ။
လက်ရာရစ် ရေတွက်ပါ။ အကြွင်းဆုံးသော အကွက်သည် ဂြိုဟ်စားတည်း။

က္ကဋ် ၁	ခန်း ၂	စက် ၃
သန်း ၆		ဝင် ၄
ရိပ် ၈	မှင် ၅	နက် ၇

တွက်နည်းနဲ့ ဇယားကွက်ကို သေချာဆွဲထားပြီး ဇယားအောက်မှာ
တော့ အညွှန်းစာသားနဲ့ ယတြာကို ရေးထားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဘောပင်နဲ့
စာရွက်ယူပြီး ကျွန်တော့်အသက် ၂၅ နှစ်ကို ၈ နဲ့စားလိုက်တဲ့အခါ တစ်ခုပဲ
ကြွင်းတာကြောင့် ကျွန်တော့်မွေးနံဖြစ်တဲ့ ရာဟုထောင့်(ရိပ်)ဆိုတဲ့ နံပါတ်
၈ အကွက်ထဲမှာ ကျနေခဲ့ပါတယ်။ (ရိပ်)နံပါတ် ၈ အကွက်ရဲ့ အညွှန်းစာသား
ကတော့...။

ရိပ် = ရိပ်ညောင်ပင်ရင်း ဆဒ္ဒန်မင်း၊ ထန်ပြင်းမြားစူးရှ ဆိုပါလား။
အကျယ်ချဲ့ထားတဲ့ စာသားတချို့ကို ဆက်ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါမှာတော့ ကောင်း
ကွက်တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။ ရာဟုနေ့သား ရာဟုဂြိုဟ်စားရင် ရောဂါဘယထူ
ပြောတတ်တာတွေ၊ အမှုအခင်းဖြစ်၊ အချုပ်အနှောင်ခံရတတ်တာတွေ၊ စီးပွား
လာဘ်လာဘဆုတ်ယုတ်တတ်တာတွေ စုံနေအောင် ရေးထားတဲ့အတွက်
ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒ်ရောက်ဆိုသလို ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ တွက်ချက်မိတဲ့
ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပဲ အပြစ်တင်မိပါတယ်။ ဗေဒင်၊ ယတြာ၊ အိပ်မက်
နိမိတ်တွေကို နည်းနည်းပါးပါး ယုံကြည်လေ့ရှိတဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့
ဒွိဟ သံသယစိတ်တွေ ပွားလာခဲ့တာပါပဲ။ တစ်ဖက်မှာလည်း နိုင်ငံခြားအထိ
သွားရတဲ့ ကောင်းနေတဲ့ကံကို မေ့ထားလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ယတြာကောင်းရင် မင်းလောင်းတောင်ပျောက်သေးတာပဲ ဆိုတဲ့စကားကို စဉ်းစားမိပြီး ယတြာချေနည်း မဖတ်ခင်မှာပဲ ကျွန်တော့်အာရုံထဲကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ကိစ္စတစ်ခု ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

မော်လမြိုင်မှာ ပုံစံ ၁၉ ပြန်မယူခင် တစ်လအလိုလောက်မှာ မိရိုးဖလာယုံကြည်မှုအရ စွဲထင်နေတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို အမေလုပ်ခိုင်းလို့ ကျွန်တော်လိုက်လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကမ္ဘာအေး၊ မယ်လမု၊ ဗိုလ်တထောင်၊ ဆူးလေ စတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ထဲက တန်းခိုးကြီးဘုရားပေါင်းစုံကို တစ်ရက် တစ်ဆူ လိုက်ဖူး။ ပန်းရေချမ်း၊ ဆီမီးတွေ ကပ်လှူရင်း ရွှေတိဂုံဘုရားရောက် တဲ့ရက်မှာတော့ ရာဟုထောင့်နဲ့ မဝေးလှတဲ့ ရင်ပြင်တော်ပေါ်က အောင်မြေ မှာ အောင်မြေနင်းပြီး ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားကို ဆက်သွားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားကနေ အိမ်ပြန်ခါနီးမှာတော့ နိုင်ငံခြားထွက်လုဆဲဆဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကံကြမ္မာ၊ ကံဇာတာအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ သိချင်လာ တာကြောင့် ဘုရားစောင်းတန်းက ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ဝင်တွေ့ဖြစ်ခဲ့ပါ တယ်။ ဗေဒင်ဆရာ တွက်ချက်ဟောပြောတာတွေက မှန်တဲ့ကိစ္စတွေများ နေပါတယ်။ သင်္ချာဘွဲ့ရခဲ့တယ်ဆိုတာတွေ၊ မကြာခင် နိုင်ငံခြားထွက်ရတော့ မယ်ဆိုတာတွေ၊ ဒီတစ်လအတွင်း အိမ်ထောင်ကျနိုင်တယ်ဆိုတာတွေပါ ထည့်ဟောလို့ ကျွန်တော့်ဘက်က ဆန့်ကျင်စကားပြောခဲ့မိသေးတယ်။

“ဒီတစ်လအတွင်း ဘယ်လိုလုပ် အိမ်ထောင်ကျမှလဲ ဆရာရယ်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားထွက်တော့မှာ ဆရာရဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ချစ်သူက မော်လမြိုင်မှာနေတာ။ ဆရာပြောတာတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ထင်တာပဲ”

ဗေဒင်ဆရာကတော့ သူ့တွက်ချက်ကို လုံးဝ အာမခံလိုက်ပြီး ယုံသလိုလို၊ မယုံသလိုလိုဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ သူလုပ်ခိုင်းတဲ့ ယတြာတွေတောင် မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မလေးရှားထွက်ခါနီး ခုရက်ပိုင်းတွေမှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင် ပြုချင်စိတ်၊ အခြေအနေတွေ ပေးခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ရင်ပူသလိုလိုဖြစ်လာတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မဂ္ဂဇင်းထဲက ယတြာ ကို သေချာမှတ်ပြီး မနက်ဖြန် မနက်စောစော လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညကိုးနာရီလောက်မှာတော့ ကောက်ခါငင်ခါ ထပြီး စိစဉ်လိုက်တဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော် မလေးရှားထွက်

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

မယ့် နှုတ်ဆက်ပွဲကို မိသားစုဝင်တွေနဲ့အတူ ဝင်နဲ့ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ဘဲကင်၊ အခေါက်ကင်၊ နံရိုးကြော်၊ ကြာဆံကြော်၊ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ အချိုရည်နဲ့ ဘီယာတချို့ကို မိသားစုဝင်တွေနဲ့အတူ တပျော်တပါး သောက်စားဖြစ်ခဲ့တာ ပါပဲ။ ည ၁၁ နာရီလောက်မှာတော့ ဘီယာကလေး ခပ်ထွေထွေနဲ့ အိပ် ပျော်သွားခဲ့သူက ကျွန်တော်ရယ်ပါလေ...။

တောတောင်၊ လျှိုမြောင်၊ ချိုင့်ဝှမ်း၊ စိမ့်စမ်းတွေ ပေါများ လွန်းလှတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ ယောင်ပေပေပုံစံနဲ့ လျှောက်သွားနေမိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာကိုရှာလို့ရှာနေမှန်း၊ ဘယ်ကိုသွားလို့သွားနေမှန်း ကိုယ့် ဟာကိုယ်တောင် သေချာမသိပါဘူး။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး ရေငတ် လာတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကွင်းပြောင် ပြောင်တစ်ခုဆီ ရောက်သွားခဲ့ပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရဲ့အောက်မှာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ တဲတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ရေတောင်း သောက်မလို့ တဲကလေးအနား ကပ်သွားမိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တဲအိမ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အသက် ၅၀ ကျော် အရွယ် မျက်ထောင့်နီနီ၊ အသားမည်းမည်း၊ ခပ်ဝဝ အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတာ ကြောင့် ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားရပါ သေးတယ်။

“ရေ...ရေလေးတစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါလား အဒေါ်တို့ရယ်၊ ကျွန်တော် ရေငတ်နေတာ ကြာပါပြီ”

ရေခတ်၊ ထင်းခွဲ၊ မီးမွှေး၊ ထမင်းချက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ အမျိုးသမီး ကြီးနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အင်္ကျီမရှိဘဲ ထဘီရင်လျားကြီးတွေနဲ့ ဆံပင်ဖားလျားချထားတာကြောင့် ပိုပြီး ထိတ်လန့်လာတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရေမတောင်းရဲတော့ဘဲ သူတို့တဲရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်အောက်မှာပဲ ထိုင်ချလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ရင်း ညောင်း ညာကိုက်ခဲလာတဲ့အတွက် လဲလျောင်းအိပ်စက်လိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စား တော့ပါးတော့မလို့ မျက်နှာပေါက်ကြီးတွေနဲ့ ကျွန်တော်ရှိရာဘက် ခပ်သွက် သွက်လျှောက်လာကြတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်ကြောင့် ထပြေးမလို့ ကြိုးစားကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လှုပ်မရပါဘူး။ အဲဒီနောက်

မှာတော့ အသေကောင်လို တောင့်တင်းနေတဲ့ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်
ယောက်က ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကမ၊ ကျန်တစ်ယောက်က လက်နှစ်ဖက်
က မ၊ပြီး တွင်းနက်ကြီးတစ်ခုထဲ ပစ်ချလိုက်တဲ့အခါမှာတော့...။

“အား...”

“ဂလပ်... ဂလပ်... ဂလပ်၊ ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း၊ ဂလပ်...ဂလပ်
ဂလပ်...”

“အမေကြီးရေ... အမေကြီးရေ... အီး...ဟီး...ဟီး...”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ငလျင်လှုပ်တာ၊ ငလျင်လှုပ်တာ”

“အမေလာပြီ၊ အမေလာပြီ”

အိပ်မက်ထဲမှာ တွင်းနက်ကြီးထဲ ပစ်ချခံလိုက်ရလို့ “အား”ခနဲ
ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်လိုက်တဲ့ အပြင်က ကျွန်တော့်အသံနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့
ပြင်းထန်တဲ့ ငလျင်အရှိန် ထပ်တူကျသွားတာကြောင့် အစ်ကိုကြီး သားနဲ့သမီး
ပါ လန့်နိုးသွားခဲ့ပါတယ်။ ငလျင်လှုပ်တာရပ်သွားမှ တစ်အိမ်လုံးရှိသမျှလူ
အကုန် စိတ်သက်သာရာရသွားကြတာမျိုးပါ။ ဘီယာအရှိန်နဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ
မက်ပြီး ရင်ပူ၊ ရေငတ်နေဆဲ ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်မက်နိမိတ်နဲ့ လှုပ်ခတ်
သွားတဲ့ ငလျင်ရဲ့ အရှိန်ကြောင့် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေဆဲပါပဲ။

ကြက္ခတ်ခြင်းနိုင်ငံသို့

ခရီးအစ

(၁)

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်

မနက်စောစောထ၊ ရေမိုးချိုး၊ ဘုရားရှိခိုးပြီး ညက ဖတ်ထားတဲ့ ဂမ္ဘီရမဂ္ဂဇင်းထဲက ယတြာအတိုင်း သေသေချာချာ လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီလောက်ကစပြီး လေဆိပ်သွားဖို့အတွက် စတင်ပြင်ဆင်ရတာ ပါပဲ။ ဂျင်းဘောင်းဘီ စကိုင်းဘလူး၊ ရှပ်လက်ရှည်အဖြူခံမှာ နက်ပြာရောင် ကွမ်းရိုးစင်းနဲ့ စမတ်ကျနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မှန်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်း တိုထောင်ထောင်ဆံပင်တွေကို ခေါင်းလိမ်းဆီလိမ်းလိုက်ပါတယ်။ ရေမွှေးနည်းနည်းဆွတ်၊ ခါးပတ်ပတ်၊ ဝေါကင်းရှူးစီးပြီးသွားတဲ့ အခါမှာတော့ ကိုတိုးမြင့်နဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက် ကားနှစ်စီးငှားရင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ညနေ သုံးနာရီထိုးအချိန်လောက်မှာတော့ လေဆိပ် လိုက်ပို့ကြမယ့် အမေ၊ မရီးနဲ့ တူ၊ တူမတို့တောင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပါပြီ။

“ပစ္စည်းတွေစုံပြီလား။ သေချာစစ်ဦး အငယ်ကောင်။ ပတ်စ်ပို့၊ လေယာဉ်လက်မှတ်၊ စာရွက်စာတမ်း၊ အကုန်စစ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စုံပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ကဲ... ဒါဆိုရင် ဘုရားရှိခိုးပြီး အမေ့ကို ကန်တော့”

အမေ အပါအဝင် အစ်ကိုကြီးတို့လင်မယားကို ကျွန်တော် ကန်တော့တဲ့အခါမှာတော့ သုံးယောက်စလုံး မျက်ရည်ဝဲကုန်တဲ့အတွက် မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ရပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ရပ်ကွက်ထဲက ထွက်ခွာကြစဉ်မှာတော့ အထင်ကြီးအားကျစိတ်နဲ့ ခပ်ပြီးပြီး ထွက်ကြည့်ကြ တဲ့ လူတချို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်တောင် ဘဝင်မြင့်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားရပြန်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကိုတိုးမြင့်ဟာ ထိုင်းနိုင်ငံလုပ်ဆေးဝါး တချို့ကို ဘန်ကောက်-ရန်ကုန် လေယာဉ်နဲ့ ကုန်ကူးရင်း မင်္ဂလာဈေးက အစ်ကိုကြီးဆိုင်ကို တင်သွင်းနေတဲ့ ကုန်သည်ပွဲစားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ထိုင်း နိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့ကိုရောက်တာနဲ့ ပွဲစားတစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ချိတ်ပေးရင်း ကျွန်တော် အပါအဝင် လူသုံးယောက်ကို မလေးရှားထဲ သွင်းပေးမယ့် အကြောင်းလောက်သာ ကျွန်တော်သိထားပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်္ဂလာဒုံ လေဆိပ်နီးလေ ရင်ခုန်လေဆိုတာတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ သိပါတယ်။ သိဆို ခုအသက်အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ လေယာဉ်ပျံဆိုတာကို တစ်ခါမှ မစီးဖူးသလို မြန်မာပြည်ထဲရှိသမျှ လေယာဉ်ကွင်းထဲကိုတောင် ရောက်ဖူးသူ တစ်ယောက် မဟုတ်လို့ပါပဲ။ ခမ်းနားထည်ဝါလှတဲ့ လေဆိပ်ရှေ့အရောက်မှာ တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါတယ်။ Departure Hall (ထွက်ခွာရာခန်းမ)ထဲ ဝင်ကြဖို့အလုပ်မှာတော့ မှတ်ပုံတင်ပါမှသာ လိုက်ဖို့ မယ့်သူတွေ ဝင်ခွင့်ရှိတဲ့အတွက် အမေနဲ့ မရီး ဝင်ခွင့်မရပါဘူး။ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ပဲ ဝင်ခွင့်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...

“မထူးတော့ပါဘူးကွာ၊ လူမစုံ ဘာမစုံနဲ့ အထဲအထိ လိုက်ပို့မနေ တော့ပါဘူး။ ကိုတိုးမြင့်ကိုယ်တိုင် ပါနေတာပဲဥစ္စာ။ ငါတို့အုပ်စု ဒီနေရာကပဲ လှည့်ပြန်တော့မယ်”

အစ်ကိုကြီးရဲ့စကားကြောင့် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလာတဲ့ အမေ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဆိုးဝါးလှတဲ့ ဝေဒနာတစ်ခုဖြစ်ထွန်း သွားခဲ့ပါတယ်။ ငိုကြွေးနေတဲ့ အမေမျက်နှာဟာ “ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ လက်လွှတ်လိုက်ရပြီ”ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေါက်မျိုးဖြစ်နေတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမကောင်းနိုင်ဘဲ ပူလောင်လာခဲ့ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့ ပြန်သွားကြ ပြီးနောက်ပိုင်း ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးနဲ့ Departure Hall ထဲ ဝင်လိုက်ရသူ ကျွန်တော်ကတော့ ဆယ်မိနစ်လောက် အတောအတွင်းမှာပဲ မြင်ကွင်း အသစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်၊ အတွေ့အကြုံအသစ်တွေရဲ့ ဖမ်းစားမှုအောက်

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

မှာ ပျော်ဝင်သွားခဲ့ပြီး စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာပြန်ပါတယ်။ တက်ကြွဆို လေယာဉ်ပျံ စီးရတော့မယ်။ နိုင်ငံခြားကိုရောက်တော့မယ်လေ။ နိုင်ငံခြားသား ခရီးသွားတွေနဲ့ မြန်မာပြည်သားခရီးသွားတွေရဲ့ လန်းဆန်းတဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေနဲ့ တက်ကြွမှုဟန်ပန်တွေက ကျွန်တော့်စိတ်ကို အပြောင်းအလဲဖြစ်စေပြီး မြန်မာပြည်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြမယ့် ကျွန်တော်ချစ်တဲ့သူတွေ အားလုံးကို ခေတ္တခဏ မေ့သွားစေခဲ့တာမျိုးပါ။

“ကိုထွဋ်၊ ဒါ မင်းနဲ့ အတူတူ မလေးထဲဝင်မယ့် ကိုဌေးငြိမ်းဆိုတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်အစ်ကို”

“အစ်ကိုလည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ညီလေး”

ကိုတိုးမြင့်ဘက်က ပထမဦးဆုံး မိတ်ဆက်ပေးလာတဲ့ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် ကိုဌေးငြိမ်းဟာ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မူလတန်းတက်နေတဲ့ သားနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ ပဲခူးတိုင်း ဖြန့်တန်ဆာမြို့ကနေပြီး လေဆိပ်အထိ လိုက်ပို့ကြတဲ့ ဆွေမျိုးအုပ်စုကတင် ဆယ်ယောက်လောက်ရှိပါတယ်။ အသားဖြူဖြူ၊ ခပ်ပိန်ပိန်၊ ဆံပင်ထုံချိုင်းကေ၊ မျက်ခုံးမျက်လုံးနက်နက်နဲ့ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပုံဟန်ပါ။ ကျွန်တော့်ထက် အရပ်ပူတဲ့ ကိုဌေးငြိမ်းတစ်ယောက် ကြေကွဲမှုမျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ ဇနီးဖြစ်သူကို မှာတမ်းခြွေပုံက စိတ်မကောင်းစရာပါ။ ကိုဌေးငြိမ်းရဲ့ ဇနီးကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပုံစံနဲ့ပါပဲ။ နောက်ထပ် ခရီးဖော်တစ်ယောက်က ကိုထွန်းလင်းပါ။ ကိုထွန်းလင်းက ကိုဌေးငြိမ်းအသက်လောက်ပဲရှိပြီး အိမ်ထောင်နဲ့ သားသမီးနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းပုံစံနဲ့ ကိုထွန်းလင်းတစ်ယောက် လေယာဉ်လက်မှတ်ကိစ္စ အဆင်မပြေလို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူလိုက်ပါခွင့်မရပါဘူး။ ကိုထွန်းလင်းဇနီးကတော့ ပွဲစားကိုတိုးမြင့်နဲ့အတူ လိုက်စေချင်တာကြောင့် ရိုးသားတဲ့ တောသူပီပီ ရွှေလက်ကောက်တစ်ကွင်း ချွတ်ပေးပြီး လေယာဉ်လက်မှတ်အဆင်ပြေစေဖို့ လာဘ်ထိုးကြည့်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် UB 221 လေယာဉ်ရဲ့ တိကျတဲ့ စည်းကမ်းတွေကြောင့် လိုက်ခွင့်မရပါဘူး။ ထိုင်းအဲယားလိုင်း TG လေယာဉ်နဲ့သာ လိုက်လို့ရပါတယ်။ တကယ်တော့ နယ်မြို့ကလေးတစ်မြို့ကနေ ဒီနေ့မနက်မှ ကတိုက်ကရိုက်ရောက်လာကြပြီး ပွဲစားနဲ့အတူ ခရီးသွားချင်တဲ့ ကိုထွန်းလင်းရဲ့ ဆန္ဒကို ကိုတိုးမြင့်ဘက်က အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

“ဘာမှမပူပါနဲ့ ကိုထွန်းလင်း၊ နောက်ထွက်မယ့် TGလေယာဉ်မှာ လည်း မြန်မာတွေ အများကြီးပါတယ်။ ထိုင်းဗီဇာလည်း ရထားပြီးပြီဆို တော့ ဘန်ကောက်က ဒွန်မောင်းလေဆိပ်ကို လေယာဉ်ဆိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ မြန်မာအုပ်စုနဲ့ ရောပြီး အင်မီဂရေးရှင်းဂိတ်ကို ဖြတ်ခဲ့ရုံပဲ Baggageရွေးတဲ့နေရာ မှာ အစ်ကိုတို့ စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုတိုးမြင့်”

ဟုတ်ကဲ့လို့သာ ပြောလိုက်ပေမဲ့ အားကိုးရမယ့်သူမပါဘဲ ထိုင်း အထိ တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာကို ကိုထွန်းလင်းတစ်ယောက် စိုးရွံ့နေ တာ အသိသာကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကူညီဖေးမမယ့် မြန်မာတစ်ယောက်နဲ့ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ဆုံနိုင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် အတပ်ပြောရဲပါ တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ Boarding Passထုတ်၊ Baggageလုပ်ပြီး မြန်မာအင်မီဂရေးရှင်း ဖြတ်စက်တွေနဲ့ အစစ်ဆေးခံကြပြီးနောက်မှာတော့ လေယာဉ်ပေါ်တက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ မှန်တံခါးဝမှာ စောင့်ကြိုနေတဲ့ မှန်လုံကားရှည်ကြီး တစ်စီးပေါ် တက်ရောက်ကြပြီးနောက်မှာတော့ လေယာဉ်လှေကားရင်းနား အထိကားဆက်မောင်းပါတယ်။ UB 221လေယာဉ်ရဲ့ တာဝန်ရှိ လေယာဉ်မယ် ကတော့ စာရင်းစာရွက်နဲ့ လူစစ်ပြီး လေယာဉ်ပေါ် ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါ တယ်။ အလယ်လမ်းခြားထားပြီး ဘယ်ညာနှစ်ဖက်မှာ ထိုင်ခုံသုံးခု စီတန်း ထားတဲ့ အလျားရှည်ရှည် 737 အမျိုးအစား UB 221 ဂျက်လေယာဉ်ဟာ ကျွန်တော်မြင်ဖူးသမျှ လေယာဉ်ထဲမှာ ကြီးတယ်လို့ ပြောရင် ရပါတယ်။ အချိန်တန်လို့ လေယာဉ်စက်နှိုးသံထွက်လာခဲ့စဉ်မှာတော့ ကားမူးတတ်တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့အကူငှာကို သတိရလိုက်ပြီး စိုးရိမ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကားမူးတတ်ရင် လေယာဉ်မူးမှာလည်း သေချာနေတဲ့အတွက် စိတ်တင်းရပ်သေးတယ်။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းတစ်လျှောက် ခပ်မြန်မြန်အရှိန်ယူပြီး ကောင်းကင်ပေါ် ဆတ်ခနဲ ထိုးတက်သွားတဲ့ လေယာဉ်ကြီးရဲ့အရှိန်က တခြားလူတွေအတွက် ဘယ်လိုခံစားရမှန်း ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ ခွန်အား ကြီးမားတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ခပ်မြန်မြန် ဆောင့်ဆွဲခေါ်တင်သွားသလိုလိုပါပဲ။ ရင်ထဲ ဖိုသလိုလို၊ လေဟာနယ်ထဲ ရောက်နေသလိုလို၊ လေဟာနယ်ထဲမှာ ခြေလွတ်လက်လွတ် ဖြစ်နေသလို လို။ အသည်းအေးသလိုလို စသဖြင့် ခံစားချက်အမျိုးစုံနဲ့ မူးဝေချင်စရာပါ လေ။ လေယာဉ်ပျံကြီး ကောင်းကင်ပေါ်အရောက်မှာတော့ ကိုဌေးငြိမ်းဆီက

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။

“ကိုထွဋ်... ဟိုမှာ ရွှေတိဂုံဘုရား၊ ရွှေတိဂုံဘုရား”

ကိုဌေးငြိမ်း ညွှန်ပြရာဘက်ကို လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် လိုက်ကြည့်မိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရွှေတိဂုံဘုရားကို လုံးဝ မမြင်လိုက်ရပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် မြေပြင်ဆီ ရှာဖွေကြည့် နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မြင်ကွင်းထဲကို ထင်ထင်ရှားရှား ဝင်ရောက်လာတဲ့ စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းကြီးတစ်ခုကတော့...။

“ဟာ... ကိုဌေးငြိမ်း... ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ အင်းစိန်ထောင်၊ အင်းစိန် ထောင်ကြီး”

ကျွန်တော်ညွှန်ပြရာကို လိုက်ကြည့်တဲ့ ကိုဌေးငြိမ်းဟာ အင်းစိန် ထောင်ကိုမြင်ပြီး မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပါတယ်။ စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန် ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ အုတ်တံတိုင်းတွေရဲ့ အလယ်က ခပ်သေးသေး အဆောင် ရှည်ရှည်တွေ၊ ခပ်သေးသေး မှုန်ဝါးဝါးထောင်သားတွေကို အပေါ်စီးက မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ ရှင်းလင်းပြတ်သားနေသလိုပါပဲ။ ကိုတိုးမြင့်က တော့ ရန်ကုန်-ဘန်ကောက် အခေါက်ခေါက် အခါခါ ခရီးသွားနေသူပီပီ ဘာရှုခင်းမှ မကြည့်အားဘဲ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စာအတွက် “ဂိုက်ကတ်” ဖြည့်နေတာမျိုးပါ။

ရန်ကုန်-ဘန်ကောက် ၄၅ မိနစ်ကြာခရီးမှာ အဆာပြေစားဖို့ ဆန်းဒုတ်နှစ်ခု၊ မုန့်အချိုတစ်ခု၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ဂေါ်ဖီ၊ ဆလတ်ရွက်၊ သခွား သီးအနည်းငယ်၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ ဘာမှန်းသေချာမသိတဲ့ ခပ်သေးသေး အထုပ်သုံးလေးခုကို တစ်ခါသုံးပန်းကန်၊ ခွက်၊ ခက်ရင်း၊ ဓားနဲ့အတူ လင်ဗန်းပေါ်တင်ပြီး တစ်ယောက် တစ်ဗန်း လာပေးပါတယ်။ သွားနေကျ ခရီးသည်တချို့ကတော့ ဘီယာ၊ ဝီစကီကလေးတမြဲမြဲပါ။ လေယာဉ်မှူးစပြု လာလို့ စားထားသမျှ အန်ထွက်မှာကြောက်တဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ဖဲ့ တစ်ရွဲ့လောက်သာ စားဖြစ်ပါတယ်။ လင်ဗန်းထဲက ခပ်သေးသေးအထုပ် တွေကို သေချာ စူးစမ်းကြည့်တဲ့အခါမှာတော့ ဆား၊ ငရုတ်ကောင်း၊ နို့မှုန့်၊ သကြားအထုပ်တွေပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်စာမတတ်၊ မစပ်စုတဲ့ လူတချို့ကတော့ ကော်ဖီခွက်ထဲ ငရုတ်ကောင်းထုပ် ဖောက်ထည့်မိလိုက်တယ်။ ဆလတ်ရွက်တွေ ထဲ သကြားဖြူးလိုဖြူးပါပဲ။ လေယာဉ်မှူးပြီး ခေါင်းရှုပ်စပြုလာတဲ့ ကျွန်တော် ဟာ အမြင့်ပေတစ်သောင်းအထက်မှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘောအတိုင်း

အသက်ရှူမဝသလို၊ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နဲ့ နားပိတ်သလို ဖြစ်လာတာကြောင့် နှာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ပိတ်ပြီး အတွင်းထဲကလေကို မှုတ်ကြည့်ဖို့ ကိုတိုးမြှင့်က အကြံပေးပါတယ်။ ကိုတိုးမြှင့်အကြံပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြည့်တဲ့ အခါမှာတော့ နားထဲက ရှိခနဲ လေထွက်သွားပြီး အသက်ဝဝရှူလို့ရသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဖြစ်သလို ဘယ်သူမှမဖြစ်ကြတဲ့အတွက် ငယ်စဉ်က ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါအခံကြောင့်ပဲလို့ မှတ်ယူရပါတယ်။ လေယာဉ်မှူး တာက မူးနေတာပါပဲ။

ကျယ်ပြောလှတဲ့ ပင်လယ်ပြာပြာကြီးကို မြင်တွေ့ရသလို တိမ်စိုင့်တချို့ကိုလည်း ဟိုးအောက်ဘက် ခပ်နိမ့်နိမ့်မှာ မြင်နေရတာပါပဲ။ ထိုင်းနိုင်ငံဘက် ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ အောက်ဘက်က ရှုခင်းတွေ ပြောင်းလဲစပြုလာပါတယ်။ လေးထောင့်အကွက်ကျကျ လယ်ကွင်းတွေ။ လေရဟတ်ကြီးတွေ၊ လယ်တဲလို့ပြောရမလား၊ လယ်တိုက်လို့ပြောရမလား မသိနိုင်တဲ့ လယ်ကွင်းပြင်ထဲက တိုက်တွေ၊ လယ်ထွန်စက်တွေကို မြင်ရပါတယ်။ ဘန်ကောက်မြို့နားနီးလာခဲ့စဉ်မှာတော့ မီးရောင်စုံ ထိန်ထိန်လင်းစပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတွေကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရပါတယ်။ ဘန်ကောက်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဒွန်မောင်းလေဆိပ်ဆီ ကျွန်တော်တို့ စီးလာတဲ့ လေယာဉ်ကြီး ဘီးချလိုက်စဉ်မှာတော့ တောသား မြို့ရောက်ဖြစ်ရပါတော့တယ်။

“ဟာ...နည်းတဲ့ လေယာဉ်ကြီးတွေ မဟုတ်ဘူးကွာ။ အကြီးကြီးတွေပဲ”

ကျွန်တော်နဲ့ထပ်တူ အံ့သြနေတဲ့ ကိုဌေးငြိမ်းကတော့...

“ဟုတ်ပါ့ကွာ၊ နှစ်ထပ်လေယာဉ်ကြီးတွေကလည်း ကြီးပါ့။ ဘန်ကောက်လေဆိပ်ကတော့ မင်းတို့ ရန်ကုန်က လှည်းတန်းလမ်းဆုံမှာ ကားတွေ တန်းစီပြီး မီးပွိုင့်မိနေသလိုပါပဲလား။ လေယာဉ်အစီးပေါင်း နည်းမယ် မထင်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စကားသံတွေကို ခပ်ပြုံးပြုံးပုံစံနဲ့ပဲ ကိုတိုးမြှင့်ဘက်က နားထောင်ပါတယ်။ လေယာဉ်ထဲက ထွက်ထွက်ချင်း Terminal Tube လို့ ခေါ်တဲ့ လေယာဉ်ကြမ်းပြင်နဲ့ တစ်ပြေးတည်း လာတပ်ထားတဲ့ လှိုင်ခေါင်းရှည်ကြီးထဲကတစ်ဆင့် လေဆိပ်ထဲ ဝင်ကြရပါတယ်။ Arrival Hall လို့ ခေါ်တဲ့ ဆိုက်ရောက်ရာခန်းမထဲအရောက်မှာတော့ လှပသပ်ရပ်တဲ့ ဈေးဆိုင်ခန်းပေါင်းများစွာကို တွေ့ကြရပြီး သန့်ရှင်းမွှေးပျံ့လွန်းတဲ့

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

အိမ်သာထဲမှာ အပေါ့အပါးသွားဖြစ်ကြပါတယ်။ လက်အခြောက်ခံစက် ကလီ တဲ့သူက ကလီ။ လက်ဆေးဆပ်ပြာရည်တစ်မျိုးနဲ့ အကျအနဆေးကြော သန့်စင်ပြီး ဖြူဖြူစင်စင် တစ်ခါသုံးတစ်သျှူးပဝါနဲ့ သေချာသုတ်သင်ကြတာ မျိုးဆိုတော့ အိမ်သာကအစ မြန်မာပြည်နဲ့ အတော်ကွာဟတဲ့ ဘန်ကောက် လေဆိပ်ပါ။ အင်မီဂရေးရှင်းကောင်တာတင် အခုနှစ်ဆယ်လောက် ရှိမယ် ထင်ပါတယ်။ ပြည်ဝင်ခွင့်ကောင်တာတိုင်းမှာ နိုင်ငံပေါင်းစုံက လာတဲ့ လူမျိုး ပေါင်းစုံ စီတန်းနေတာပါပဲ။ အဆင်ပြေပြေနဲ့ပဲ ဝင်ခွင့်ရကြပါတယ်။ အဝတ် အစားအိတ်တွေ ရွေးပြီးသွားတဲ့အခါမှာတော့ ကပ်စတန်ကောင်တာဖြတ်ပြီးမှ ကိုထွန်းလင်းကို အပြင်ကပဲ စောင့်ကြည့်ဖို့ကို ကိုတိုးမြင့်က ပြောလာတဲ့အတွက် အစစ်အဆေး အရှာအဖွေမရှိတဲ့ ကတ်စတန်ကောင်တာကို ဖြတ်ပြီး ဧည့်ကြို ခန်းမကြီးထဲ ရောက်သွားကြတာပါပဲ။ ခန်းမကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာတော့ လှပစည်ကား ရှုပ်ထွေးလွန်းလှတဲ့ ဘန်ကောက်မြို့ကြီးကို မီးရောင်စုံတွေနဲ့ အတူ မြင်နေရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုထွန်းလင်းတစ်ယောက် ချောချောမော မောရောက်လာခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း တက္ကစီစီးဖို့အတွက် လေဆိပ်ရဲ့ အဲယား ကွန်းခန်းမကြီးထဲကနေပြီး အပြင်ဘက်ထွက်လိုက်ကြတဲ့အခါမှာတော့... “ဟာ... မွန်းကျပ်ပူလောင်နေတာပဲကွာ။ အသက်ရှူတောင် မဝ ချင်ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုတိုးမြင့်တစ်ယောက် မျက်နှာပျက်သွားခဲ့ ပြီးနောက်မှာတော့ တက္ကစီပေါ် တက်လိုက်ကြပါတယ်။ တကယ်တော့ ဘန်ကောက်မြို့ကြီးဟာ တိုးတက်ခေတ်မီနေတဲ့ ကမ္ဘာ့မြို့ကြီးတွေရဲ့ ထုံးစံ အတိုင်း မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတွေ၊ ကားတွေ၊ မိုးပျံရထားလမ်းတွေနဲ့ စည်ကား ထည်ဝါနေသလောက် လေထုညစ်ညမ်းမှု တော်တော်လေးကို ဆိုးဝါးနေပြီ ဆိုတာ ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်တော့်အဆုတ်၊ နှလုံးတွေက ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်နေတာမျိုးပါ။ ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင်မှာ တောင် အသက်ရှူမဝချင်သလိုလိုဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ဘန်ကောက် မြို့ကြီးဟာ မီးခိုးစော်၊ ဘာစော်ညာစော်တွေနဲ့ နံကိုနံလွန်းတယ်လို့ ထင်ပါ တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တည်းခိုကြမယ့် စီလုံလမ်းက ဟိုတယ်တစ်ခုဆီ တက္ကစီငှားပြီး လာကြစဉ်မှာတော့ ကားထဲမှာ အဲယားကွန်းအရှိန်ကြောင့် အသက်ဝဝပြန်ရှူရပါတယ်။ ထိုင်းဘုရင်မွေးနေ့ပွဲ အရှိန်မကုန်သေးတာကြောင့် အလှအပ အပြင်အဆင်တွေနဲ့ပဲ မြင်မြင်သမျှ နေရာတိုင်းဟာ ထူးခြားလှပနေ

တာပါပဲ။ ထိုင်းဘုရင်ရဲ့ ခံ့ညားတဲ့ ပိုစတာပုံကြီးတွေကို ဝိုင်းပတ်ရံထားတဲ့ မီးအလှ၊ ပန်းအိုးအလှတွေနဲ့ ထိုင်းပိုးထည်ရောင်စုံတွေကို ပန်းပွင့်ပုံ၊ ဖဲပွင့်ပုံ ဖော်ထားတဲ့ အလှတွေက ထူးခြားတယ်လို့ ပြောရင်ရပါတယ်။ ပန်းခြံတစ်ခု ကို အဖြတ်မှာတော့ တော်တော်လေးကို စည်ကားလှတဲ့ ထိုင်းစတီတီရှိုးပွဲ ကြီးကို လှမ်းမြင်ရပါသေးတယ်။ စီလုံလမ်းထဲက ဆယ်ထပ်လောက်မြင့်နိုင်တဲ့ အသင့်အတင့်ဟိုတယ်တစ်ခုရှေ့ တက္ကစီကားထိုးရပ်သွားစဉ်မှာတော့ ထိုင်း စံတော်ချိန် ည ၁၁ နာရီလောက်ရှိနေခဲ့ပါပြီ။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကတော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ထိုင်းမှာ သောင်တင် နေတဲ့ နိုင်ငံကျော်လူရွှင်တော်တစ်ဦးပါပဲ။ ဓာတ်လှေကားကတစ်ဆင့် အထပ် ၁၂၊ အခန်း ၁၅ ကို ရောက်ကြတဲ့အခါမှာတော့ မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ လူဆယ် ယောက်ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ပိုပြီး စိတ်ရှုပ်သွားခဲ့ရပါတယ်။

“လာ... လာ ကိုတိုးမြင့်၊ လေယာဉ်ဆိုက်တာ နောက်ကျတယ် ထင်တယ်”

အသားဖြူဖြူ၊ ခပ်ပိန်ပိန်သေးသေးနဲ့ တရုတ်သွေးစပ်ပုံရတဲ့ လူ တစ်ယောက်ရဲ့ အမေးစကားကို အထုပ်အပိုးတွေချရင်းကပဲ ကိုတိုးမြင့်ဘက် က ပြန်ဖြေပါတယ်။

“လေယာဉ်က နောက်မကျပါဘူး၊ ပုံမှန်ပဲ ဆိုက်တာပါ ကိုကျော်စိုး ရာ။ ကျွန်တော့်လူတစ်ယောက် T.G နဲ့ ထပ်ရောက်လာမှာကိုစောင့်ရင်း အချိန်နည်းနည်းကြာသွားတာပါ။ ကဲ... ကိုထွဋ်တို့သုံးယောက် ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး တစ်ခုခုစားကြတာပေါ့”

ဟိုတယ်ထုံးစံ နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းထဲမှာ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ၊ မီးဖိုချောင်၊ ဝရန်တာပါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့လိုပဲ နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ ကြိုတင် ရောက်ရှိနေတဲ့ လူဆယ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်လေးယောက် ပေါင်းပြီး ဘယ် လိုများ အိပ်ကြစားကြမလဲလို့ စိတ်ပူစပြုလာတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လေယာဉ်မှူး တဲ့အရှိန်နဲ့ ရောပြီး ခေါင်းတွေ ထိုးကိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်အိပ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဗီဇတစ်ခုကတော့ ဘန်ကောက်ရောက်တဲ့ ပထမညမှာပဲ ခွကျခဲ့ရပါတယ်။ အဲယားကွန်းမှန်လုံ ခန်းထဲမှာ စီးကရက်သောက်နေတဲ့လူ၊ မှန်တံခါးလှုပ်ပြီး ဘန်ကောက်ရဲ့ ညရှုခင်းထွက်ချောင်းနေတဲ့လူ၊ CDC အတုနဲ့ သဘောတရားမယ့်လူ၊ ကိုရီး ယားလေဆိပ်က ပြန်လှည့်လာရပြီး စင်ကာပူသွားမယ့်လူ အစုံရှိပါတယ်။

ခေတ္တ... နာကျင်ကြေကွဲခြင်း

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မာပြည်ပြန်ချင်စိတ် တိုးသထက်တိုးလာတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ပတ်စ်ပို့၊ လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်ခြမ်းနဲ့ US\$ 65 ကို ခါးပတ်အိတ်ထဲ သေချာထည့်၊ အဝတ်အစားအိတ်ထဲ ထိုးဝှက်ရင်း “မနက်လင်းတာနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်မယ်” ဆိုပြီး ကိုတိုးမြင့်ကိုပြောဖို့ ကြိုတင်ကြံစည်ထားလိုက်ပါတယ်။ ပြန်ချင်စိတ်ပေါက်လောက်အောင် လက်ရှိကြုံတွေ့နေရတဲ့ လူပေါင်းစုံ၊ အကျင့်ပေါင်းစုံ၊ စရိုက်ပေါင်းစုံ အသက်ရှူမဝတဲ့အဖြစ်နဲ့ အိမ်လွမ်းနာက ကျွန်တော့်စိတ်ကို တော်တော်လေး ဖိစီးနှိပ်စက်လာခဲ့တာကိုး။

ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီးသွားတဲ့နောက်မှာတော့ ဘန်ကောက်မြို့အထိုင်လူ ပွဲစားကိုကျော်စိုး ချက်ထားတဲ့ ထမင်းဟင်းမဖြစ်စလောက်ကို ကျွန်တော်တို့လေးယောက် ဝေမျှစားသောက်ပြီး ကျပ်ကျပ်သပ်သပ်နဲ့ပဲ အိပ်ရာဝင်ကြရပါတယ်။ ဘန်ကောက်မြို့ကြီးကတော့ မီးရောင်စုံအောက်မှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လို့ပါပဲ။

စာရေးသူကိုယ်ရေးအကျဉ်း

ဖခင်ဦးချစ်လှိုင်၊ မိခင်ဒေါ်လှကြည်တို့မှ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ၈ ယောက်အနက် အငယ်ဆုံးသော သားဖြစ်ပြီး ကလောင်အမည် **ထွန်းတောက်ထွဋ်(သရီ၁)**၊ အမည်အရင်းမှာ ဝင်းထွဋ်ဖြစ်ပါသည်။ ပဉ္စမတန်းမှ နဝမတန်းအထိ ရွှေနတ်တောင် အ.ထ.က(မော်လမြိုင်မြို့)တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကို အ.ထ.က. (၃) ဗဟန်း ရန်ကုန်မြို့မှ အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ အခြေအနေအကြောင်းတရား အမျိုးစုံကြောင့် ရန်ကုန်၊ မော်လမြိုင် ပြောင်းရွှေ့ပညာသင်ကြားခဲ့ရပြီး ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်မှ B.Sc(Maths)ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပါသည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း၊ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍ တွင်ဖော်ပြခဲ့သော **အနွမ်းပန်းရှိက်သံ သန်းခေါင်ယံဝယ်** ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေနယ်သို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသက် ၁၄ နှစ်တာကာလ အတွင်း ရွှေအမြဲတေ၊ မဟေသီ၊ ကလျာ၊ ပေဖူးလွှာ၊ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ ပိတောက်နွယ်၊ ရတီ၊ ဖြစ်ရပ်မှန်၊ Faces ၊ Look ၊ Teen ၊ International၊ Potential ၊ Treasure Land ၊ Peace ၊ မေတ္တာရှင်မဂ္ဂဇင်း များတွင် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည် အပုဒ်ရေတစ်ရာကျော် ရေးသားခဲ့ပြီး အလင်းတန်းဂျာနယ်၊ ပေါ်ပြူလာဂျာနယ်၊ Hello ဂျာနယ်တို့တွင်

ဆောင်းပါးနှင့် တစ်မျက်နှာဝတ္ထုတိုအပုဒ်ရေ ၃၀ ကျော် ရေးသားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် **အစိမ်းစားစုန်းပြု** ဝတ္ထုတို စုစည်းမှုစာအုပ်ကို ပိတောက်ရန်စာပေမှ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၂၀၁၇ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် **အတ္တလောင်းရိပ် ရွေးသိပ်မဖြေနိုင်** မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည် စုစည်းမှုစာအုပ်ကို ရွှေယောမြေစာပေမှထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

ယခုအခါ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်နှင့် လုံးချင်းဝတ္ထုများ ဆက်လက်ရေးသားလျှက်ရှိပြီး အမှတ်(၂၆၁.က)၊ မဲခေါင်လမ်း၊ ၆/၁၂. အမှတ်-၆ ရပ်ကွက်၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ညီအစ်ကို မောင်နှမများနှင့်အတူ နေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။

